

TM Cả Nhà Người Đều Là Thụ

Contents

TM Cả Nhà Người Đều Là Thụ	1
1. Chương 1: Tô Bắc Bắc Là Gay? ? ?	1
2. Chương 2: Ta Hỡi Người, Bức Tranh Đâu?	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	11
5. Chương 5: Bị Câu Dẫn = =	14
6. Chương 6: Cồn Sàng Đan Khúc Nhạc Đạo	15
7. Chương 7: Ta Ta Là Lần Đầu Tiên (1)	17
8. Chương 8: Ta Ta Là Lần Đầu Tiên (2)	19
9. Chương 9: Gặp Cha Mẹ (một)	23
10. Chương 10: Gặp Cha Mẹ (hai)	24
11. Chương 11: Gặp Cha Mẹ (ba)	27
12. Chương 12: Gặp Cha Mẹ (bốn)	28
13. Chương 13: Gặp Cha Mẹ (năm)	30
14. Chương 14: Say Rượu Còn Phát Sốt	32
15. Chương 15: Tình Dịch	35
16. Chương 16: Tình Dịch? (hai)	38
17. Chương 17: Bữa Tối (một)	41
18. Chương 18: Bữa Tối (hai)	42
19. Chương 19: Hôn Lễ	44
20. Chương 20: Bảo Táp Đêm Trước	45
21. Chương 21: Có Lễ Đã Phát Sinh Cái Gì	47
22. Chương 22: Chính Là Muốn Cùng Một Chỗ	50

TM Cả Nhà Người Đều Là Thụ

Giới thiệu

Nội dung : đô thị tình duyên l hoan hỉ oan gia l xuân phong nhất độ. Diễn viên: Tần Nam l Tô Bắc Bắc Phối hợp diễn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tm-ca-nha-nguoi-deu-la-thu>

1. Chương 1: Tô Bắc Bắc Là Gay? ? ?

Tô Bắc Bắc là gay???

Tô Bắc Bắc gần nhất rất phiền não, bởi vì hắn phát hiện bản thân chính là GAY.

Nếu nói Tô gia thừa thãi gay cũng không chừng là nói quá, ba ba Tô Bắc Bắc là Tô Thụy Tường 25 tuổi đã kết hôn, 26 tuổi có ca ca Tô Đông, 28 tuổi có hần Tô Bắc Bắc, về phần nguyên nhân vì sao hần không gọi Tô Bắc mà lại kêu Tô Bắc Bắc là do lúc ấy Cục Dân Chính làm việc chính là một mỹ nữ, mà ba ba ba hần chỉ cần thấy mỹ nữ thì nói lắp.

“Đứa nhỏ tên gọi là gì?”

“Tô... Bắc...”

“Tô cái gì”

“Tô.... Bắc..... Bắc.”

Sau đó tựu thành Tô Bắc Bắc.

Tô Bắc Bắc vẫn đổi tên hần rất đổi buồn bực, luôn có người thích gọi hần là Bắc Bắc, nghe ra giống như Bối Bối, Bối Bối lại nghe ra giống tên cầu, cho nên mỗi lần có người gọi hần, hần đô hội cảm thấy như đang kêu cầu, thậm chí có một đoạn thời gian hần còn hoài nghi qua bản thân đến tột cùng có phải cầu hay không.

Trở lại chính đề, ba ba Tô Bắc Bắc 29 tuổi lại có muội muội Tô Tây, lúc 30 tuổi ly hôn rồi cùng cái tên nam sinh kia gọi là Chu Hồng chạy khỏi, vứt lại mẹ Tô Bắc Bắc là Lí Thanh Hà đeo lưng ba đứa nhỏ, bất quá cũng may Tô Thụy Tường còn có lương tâm từng tháng sẽ cho bọn họ 10000 khối, thường thường còn đến nhà thăm mấy đứa con dẫn theo bao lớn bao nhỏ, mang chút vật dụng cần thiết cho cuộc sống hàng ngày. Lí Thanh Hà cũng là nữ nhân hiểu biết, lúc trước chia tay không âm ỉ không nháo, một mình một người đem ba đứa nhỏ nuôi nấng lớn lên.

Ngay tại năm trước, Tô Đông dẫn bạn về nhà ra mắt, hần dẫn theo một nam hài cao cao gầy gầy về nhà, nam hài kia kêu Tần Vân, tính cách thực sáng sủa, hơn nữa ngoài ý muốn cùng Tô Bắc Bắc tán gẫu thật sự ăn ý, hai người đều đam mê hứng thú xem tuyển tranh manga. Về phần các trưởng bối, bất đồng với những gia đình khác thường hay phản đối, Lí Thanh Hà cũng chỉ thần nhiên thuận theo rồi tiếp tục làm cơm, Tô Thụy Tường nhưng thật ra rất quan trọng hoá vấn đề, còn túm Tần Vân cùng Tô Đông chạy đến trong phòng mật đàm, lúc hai người đi ra thần tình đỏ bừng, Tô Bắc Bắc cũng không muốn ngồi đoán bọn họ nói cái gì, chỉ gọi bọn họ mau ra ăn cơm.

Muội muội Tô Tây là một hủ nữ rõ đầu rõ đuôi, thường thường còn YY Tô Đông cùng Tô Bắc Bắc, lôi kéo Tô Bắc Bắc cùng nhau xem tiểu thuyết BL. Hiện tại Tô Đông cảm thấy chính mình biến thành GAY cùng Tô Tây có quan hệ rất lớn. Hần gần đây xem tin tức nghe nói có một mẫu thân từ nhỏ đã đem đứa con dưỡng như nữ sinh, sau này đứa con đã thật sự biến thành gay. Mẫu thân kia kêu gào hối tiếc không kịp a ~.

Tô Bắc Bắc năm nay 23 tuổi, hần phát hiện là GAY khi cùng Tần Vân nói chuyện phiếm, Tần Vân nói cho hần có ba điều nếu chính xác thì nhất định là đồng tính luyến ái, lúc ấy Tần Vân nói hần căn bản không tin, nhưng cũng ráng ngồi nghe thử:

1: Từ nhỏ đến lớn cùng nữ sinh đùa tương đối được, nhưng không phải bạn gái, luôn hành động như nam khuê mật(1), hơn nữa bị hủ nữ chiếm tiện nghi.

(1): Kiểu như cô gái thời xưa a~, chỉ ru rú trong khuê phòng, thẹn thùng.

Cùng chơi với nữ sinh rất tốt? Nam khuê mật? Tô Bắc Bắc tưởng tượng, thật đúng là vậy, mấy ngày hôm trước có nữ sinh tìm hấn than vãn vì thất tình mà thống khổ, mà nữ sinh này thế nào thì mù mù hấn còn biết rõ, kỳ thật có đôi khi hấn rất bất đắc dĩ. Còn về chuyện hủ nữ, Tô Tây đó thôi.

2: Số lần cùng nữ sinh đàm yêu đương cơ hồ không có, cho dù cùng nữ sinh một mình ở chung cũng không có xúc động muốn hành động thêm một bước.

Hành động thêm một bước? Tô Bắc Bắc này cho tới bây giờ còn chưa có nghĩ tới, về phần đàm yêu đương thì lúc đại học nam hai có một nữ sinh theo đuổi hấn, mỗi ngày đều giúp hấn làm cái này làm cái kia, hấn thật sự không nở cự tuyệt người ta nên mới miễn cưỡng đáp ứng, hai người cùng một chỗ cũng chỉ nắm tay, ôm và vân vân, hấn hoàn toàn không có nghĩ tới còn có thể làm gì khác.

3: Nếu hai điều trước đều trúng, người còn cho rằng không phải, vậy người nhất định là gay.

Một ngày ngồi nghe Tô Bắc Bắc cơ hồ muốn phun máu, nhưng nghe hai điều trước rất có đạo lý, vì thế hấn vội vàng vàng cùng Tần Vân cáo biệt, chạy thẳng về nhà.

Vì thế Tô Bắc Bắc về tới phòng nhỏ mình thuê. Hấn về nhà chuyện đầu tiên làm chính là mở máy tính gõ tải một bộ AV cùng một bộ GV, đường truyền mạng nhà hấn rất chậm cũng không phản đối, tải hơn ba giờ mới xong. Không nghĩ tới hấn xem nữ chủ AV kêu gào như heo chọc tiết thế nào cũng không phản ứng, đến lúc Bắc Bắc nhà ta sắp ngủ lại nhìn thấy tiểu công bên trong AV đáng người Âu Mỹ kiện mỹ một chút liền o0o.

Xem ra, hấn đúng là gay a.

A a a a a a!!!!!!

Tô Bắc Bắc nên làm cái gì bây giờ đây?

2. Chương 2: Ta Hỏi Người, Bức Tranh Đâu?

Ta hỏi người, bức tranh đâu?

Đại đa số các cha mẹ đều giống nhau, Lí Thanh Hà sẽ không để cho ba huynh muội chịu thiệt thòi, không

phải vì thương hại, nói đến tiền Lí Thanh Hà cũng không thiếu, không nói đến phí từng tháng Tô Thụy Tường cấp cho, Lí Thanh Hà còn có vài phòng riêng, mỗi tháng tiền cho thuê nhà ít nhất cũng có một hai vạn, nàng nói KFC kia có cái gì kích thích chiều cao chứ, nó sẽ không giúp tăng chiều cao, tìm các loại lý do để chối. Nhưng ba huynh muội từng tháng đô hội sẽ gom tiền tiêu vặt cả ba lại, cùng đi mua đồ ăn vặt, KFC cũng không ít lần đi. Nhưng bọn hắn cũng không thấy hiện tượng cao thêm nữa, Tô Bắc Bắc 177 cm coi như là cao, Tô Đông 186 cm, mà Tô Tây cũng có không sai biệt lắm 170 cm.

Đại khái ở tuổi 18, Tô Bắc Bắc cũng rất ít khi tới KFC nữa, nguyên nhân là hắn đột nhiên liền mê nấu ăn, cả ngày quần quít lấy ma ma Lí Thanh Hà dạy hắn nấu ăn, cũng rất ít khi đi ra bên ngoài ăn. Hắn nấu ăn quả thật không tồi, hắn thế nhưng thật ra vẫn tha thiết muốn nấu cơm cho tân nương tương lai ăn, đáng tiếc điều đó là lúc trước.

Tô Bắc Bắc ngồi ở sofa một bên xem võng trang một bên cầm chân gà.

Điện thoại đột nhiên vang, tên hiện trên màn hình là Vương Thạch.

Vương Thạch là bằng hữu tốt kiêm đồng học của Tô Bắc Bắc, từ nhỏ đến lớn bọn họ đều cùng lớp cùng trường, quan hệ đó có thể gọi là nhất định. Lên đại học bọn họ cũng cùng học hệ mỹ thuật tạo hình, vì thế sau khi tốt nghiệp hai người cùng nhau đầu tư mở một phòng tranh, phòng tranh chủ yếu là để dạy học, cùng nhau vẽ tranh linh tinh, có đôi khi cũng vẽ theo một số tranh theo ý khách hàng. Nói thế nhưng Vương Thạch phụ trách dạy học ở phòng tranh, còn Tô Bắc Bắc thỉnh thoảng ra ngoài, hắn chủ yếu phụ trách giúp người khác phê duyệt.

“Uy, là Bối Bối sao, bức tranh kia người hoàn thành xong chưa, Lý tiên sinh đã thúc giục.”

“A! Bức tranh?”

“Đúng vậy, buổi sáng ngày hôm qua giao cho người.”

Tô Bắc Bắc lúc này mới nhớ tới, buổi sáng ngày hôm qua Vương Thạch vô cùng lo lắng đem hắn gọi tới phòng tranh, cầm tấm ảnh kêu hắn vẽ thành tranh, còn nói cái gì mà người đó ngày mốt muốn lấy, cho nên tận lực phải làm gấp, tốt nhất là ngày mai hoàn thành. Tô Bắc Bắc vốn nghĩ sáng nay vẽ, kết quả cùng Tần Văn nói chuyện, cho nên đã quên. Hiện tại bây giờ đã 4 giờ chiều.

“Không phải ngày mai mới giao a, ta lập tức bắt đầu.”

“Người nọ nói nếu bức tranh hôm nay hoàn thành sẽ cấp một ngàn khối, người xem xem, một ngàn khối lại không có.”

“Được được, ta hiện tại bắt đầu a, sáng mai liền giao bản thảo.”

“Được rồi, người nhanh lên a.”

Điện thoại đầu tắt, Tô Bắc Bắc một người cười khổ lắm lắm: “Bản thân người nếu trải qua nhiều chuyện không hay ho, liệu người còn có tâm tình đi vẽ tranh.”

Hắn thở dài, dựa vào sofa, xem ra buổi tối hôm nay lại thức đêm, xem ra lại ngủ không được.

Đứng dậy pha cho chính mình ly cafe, Tô Bắc Bắc lại nhu nhu huyết thái dương có chút ảo não, thần trí mới thanh tỉnh một chút, Tô Bắc Bắc mới đến trong phòng tranh lấy tấm ảnh.

Mới nhìn khung tranh của bức họa Tô Bắc Bắc đã cảm thấy dù thế nào cũng có chút không thoải mái, lúc sau mới phát hiện không đúng.

Trong tấm ảnh là hai người đang hôn, chẳng qua đương sự là hai nam nhân, trên một mảnh cỏ mênh mông, mặt trời chiều lơ lửng giữa không trung, hai nam nhân giữa mặt cỏ ôm hôn, ánh nắng chiều tà chiếu trên người hai người, khiến tấm ảnh trở nên càng thêm phong phú.

Tô Bắc Bắc mở giá vẽ, lấy giấy ra, bắt đầu động bút.

Đáy lòng hắn có một tiếng nói cho hắn, kỳ thật hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tốt nhất đem hai người kia đổi thành hắn cùng tương lai hắn.

Bức tranh hoàn thành sớm so với Tô Bắc Bắc tưởng tượng, có điều do hắn uống cafe nhiều nên ngủ thế nào cũng không yên, Tô Bắc Bắc đành phải dựa vào sofa mở TV xem phim hoạt hình Đàn cừu và Sói sấm.

Kỳ thật sói sấm rất thích cừu đi, hắn chưa bao giờ đem cừu giết rồi đem nấu, cố ý để sơ hở cho cừu, hắn kỳ thật có thể vì cừu mà ăn chay, chỉ tiếc, hắn là một con sói.

Tô Bắc Bắc đang miên man suy nghĩ, một bóng người đột nhiên hiện lên trong đầu, cảnh tượng buổi chiều cùng tên ngoại bán nam kia hôn môi đột nhiên vô cùng chân thật hiện lên trong đầu hắn.

Hắn lúc này vì sao lại nghĩ đến y?

Buổi sáng ngày hôm sau Tô Bắc Bắc bị tiếng chuông di động đánh thức, hắn đứng dậy nhu nhu mắt, tiếp điện thoại lười biếng hỏi: “Uy? Ta là Tô Bắc Bắc, xin hỏi người là ai?”

Đầu kia hiển nhiên là Vương Thạch, hắn nghe giọng Tô Bắc Bắc chậm rì quả thực đã nghĩ phải trực tiếp đem hắn ăn sống nuốt tươi. Hắn cố nén trụ ý nghĩ muốn vọt tới nhà Tô Bắc Bắc đánh người, mở miệng nói: “Tô Bắc Bắc, người chạy nhanh lại đây cho ta, bức tranh kia ngày hôm qua người ta muốn giao a, người nếu không lại đây, người cứ chờ xem.

Wang Thạch nói”Người chờ xem” là thời điểm thường thường không có chuyện tốt, bình thường lúc này nếu không nghe theo hắn, người khẳng định sẽ chết không toàn thây.

Nhớ rõ lúc bọn họ học lớp 11, Vương Thạch kêu Tô Bắc Bắc giúp hắn đưa thư tình cho Hoa Hoa, lúc ấy còn nói: “Tô Bắc Bắc ngươi nếu không đưa cho Hoa Hoa, ngươi cứ chờ xem!” Tô Bắc Bắc lại đem thư tình của Vương Thạch ném đi, ngày hôm sau Hoa Hoa tìm tới cửa, nói Vương Thạch giúp nàng nói với Tô Bắc Bắc nàng đã thầm thích từ lâu, Hoa Hoa vừa vặn cũng thầm mến Tô Bắc Bắc, chính Tô Bắc Bắc bị nữ sinh kia quần lấy cả học kỳ, về sau nữ sinh kia chuyển trường, Tô Bắc Bắc mới có thể giải phóng, trước khi nữ sinh kia đi còn ẩn tình đưa tình theo sát hắn nói cả đời nàng cũng sẽ không quên hắn. Khiến Tô Bắc Bắc sợ hãi, từ nay về sau hắn rút ra một đạo lý: riêng Vương Thạch cùng nữ tử khó dây vào.

Tô Bắc Bắc lập tức thanh tỉnh, nhìn di động đã 11h30, vội vã tắt điện thoại, mở tủ lấy quần áo, rồi mở cửa ra ngoài.

Thực dễ dàng tưởng tượng một nam nhân ở trên đường mặc quần lót hồng nhạt, đang luống cuống tay chân mặc quần áo, tuy nói khuôn mặt nhìn rất thanh tú, có điều một bàn tay trong đó đang cầm một túi to chứa sữa rửa mặt cùng kem đánh răng, bàn chải đánh răng, còn có một cái ly, như vậy thật sự là đại trượng phu?

Khi Vương Thạch thấy Tô Bắc Bắc, Tô Bắc Bắc cũng cùng lúc thần tình tươi cười nhìn hắn, có điều Vương Thạch lại cười không nổi.

Tô Bắc Bắc đưa mắt nhìn quẹo, trên thân mặc áo sơ mi, hạ thân mặc quần đùi, trên chân đi dép lê, lúc ấy Vương Thạch thiệt tình đã nghĩ đây là tên bệnh thần kinh.

Tô Bắc Bắc thật thoải mái đi tới bên hắn bắt tay, tay kia thì cầm bàn chải đánh răng.

Bên cạnh còn có mấy nữ sinh đang cầm di động chụp ảnh.

Vương Thạch từ nhỏ chỉ biết Tô Bắc Bắc thiếu tâm mắt, nhưng thiệt tình chưa thấy qua Tô Bắc Bắc ngang ngược để lộ nhược điểm như vậy, đột nhiên nhớ tới chính sự, cũng vô tâm tình cùng Tô Bắc Bắc nói chuyện tào lao, hướng về phía Tô Bắc Bắc đang đi, tỉ mỉ nhìn kỹ Tô Bắc Bắc một lần, lại vòng quanh Tô Bắc Bắc dạo qua một vòng, sau đó nhìn chằm chằm Tô Bắc Bắc bất động.

Tô Bắc Bắc bị hắn nhìn như vậy, trong lòng không hiểu có loại cảm giác sờ cả tóc gáy dâng lên, như thể nào cũng cảm thấy hắn giống thi thể đang bị một tên pháp y giải phẫu.

Qua một lúc lâu, Vương Thạch mới chậm rãi mở miệng: “Tô Bắc Bắc, ta hỏi ngươi, bức tranh đâu?”

3. Chương 3

Không sai, Tô Bắc Bắc không quên mang áo, không quên mang quần, không quên rửa mặt bằng sữa rửa mặt, càng không quên mang nước rửa mặt, nhưng thứ duy nhất hắn đã quên đó là thứ quan trọng nhất:

Bức tranh!

Nếu ánh mắt có thể biến thành dao găm thì Tô Bắc Bắc có thể đã bị Vương Thạch lẳng trì.

Vương Thạch dùng ánh mắt tối tăm gắt gao nhìn chăm chăm Tô Bắc Bắc, khiến Tô Bắc Bắc từng có suy nghĩ “Quý phục xuống, sau đó ôm đùi Vương Thạch hô to:”Hoàng Thượng tha mạng a, Hoàng Thượng nô tài sai rồi, ngài tha cho nô tài đi!? ” sau đó, Hoàng Thượng hẳn sẽ đưa chân đá hẳn một cước văng ra, coi như không đáng để ý tới, tiếp tục lớn tiếng nói: “Lính đầu a, đưa hẳn tha ra ngoài, giam vào đại lao, canh ba ngày mai chém đầu trước công chúng. Kế tiếp, tất cả đại thần đô hội sẽ vì hẳn quý xuống cầu tình: “Hoàng Thượng thỉnh suy nghĩ lại a!” Nhưng Hoàng Thượng vẫn khư khư cố chấp, sau đó..... Sau đó... (@@~ em tưởng tượng khá phong phú).

Tô Bắc Bắc cứ như vậy không coi ai ra gì đứng YY tiểu kịch trường, đem Vương Thạch quăng một bên.

Người nào đó đứng ở bên cạnh hẳn, rốt cục nhìn không được, đứa nhỏ này thật sự ngốc hay đang giả ngây giả dại a.

“Tô Bắc Bắc!” Vương Thạch nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ: “Ngươi còn không nhanh trở về lấy!”

Tô Bắc Bắc bị Vương Thạch rống, trong lòng nhất thời sáng tỏ thông suốt, cư nhiên còn cao hứng phấn chấn quay đầu lại đối Vương Thạch đáp câu: “Yes, sir!” Rồi vội vàng vội vội chạy tới ven đường đón xe.

Để lại Vương Thạch một người ở ven đường đầu đầy hắc tuyến.

Ở trung tâm khu phố muốn bắt xe không phải chuyện dễ dàng, Tô Bắc Bắc đối chiếc taxi trên nóc có ghi chữ “Đón khách” vẫy vẫy tay, kỳ thật hẳn dường như quên một chuyện, tiền trong bao đã sớm không có tiền = =.

Đứng ở đường quốc lộ, kỳ thật rất dễ dàng có thể hiểu được tình cảnh khóc không ra nước mắt như thế nào, nhưng Tô Bắc Bắc vẫn không quên một việc —— rửa mặt. (em hơi bị ngây thơ đấy ==).

Hắn đột nhiên nhớ tới hồi tiểu học, lão sư kêu bọn hắn viết “Lần đầu tiên”, hẳn một người ngồi ở chỗ ngồi suy nghĩ nửa ngày về cái gì mà lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên bắt tay, lần đầu tiên ôm, toàn những cái đầu tiên, nghĩ ra lại không dám viết ra, đến cuối cùng viết một bài gọi là”Lần đầu tiên viết một bài văn tên gọi là”Lần đầu tiên” viết văn” (@@), còn được lão sư khen ngợi nửa ngày, nói cái gì mà đồng học Tô Bắc Bắc hành văn ưu mỹ, ngôn ngữ sinh động, khắc họa ra được một tiểu hài tử khờ dại hoạt bát đáng yêu không tả được văn!.

Vương Thạch coi như có lương tâm không tiết tháo, Tô Bắc Bắc vừa rửa mặt xong, y đã mang theo một chiếc xe máy đi phía bắc Tô Bắc đang đứng.

“Ai, bạn thân ngươi đã trở lại.” Tô Bắc Bắc nhìn Vương Thạch đến cùng xe máy, kích động một phen,

đương nhiên, phần lớn là vì xe máy.

Vương Thạch chỉ chỉ đường quốc lộ đang bị kẹt đường, đưa một chiếc chìa khóa cho Tô Bắc Bắc nói”Xem bạn thân người đủ nghĩa khí đi, lần tới nhớ rõ phải cảm tạ ta a!”

“Đó là đương nhiên.” Tô Bắc Bắc vội vàng tiếp nhận chìa khóa, tâm tình nháy mắt chuyển biến.

Ở phía đối diện, Vương Thạch ý vị thâm trường nhìn hẩn một cái, còn nói thêm câu: “Huynh đệ, tạm biệt a!” Điều này làm Tô Bắc Bắc có chút buồn bực, cũng lười suy nghĩ, đại sự phía sau quan trọng hơn là trở về lấy bức tranh, hữu sự để nói sau cũng kịp.

Vì thế trong lòng hẩn đứng ngồi không yên, khởi động xe máy.

Có phương tiện giao thông, Tô Bắc Bắc dự kiến tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều, không đến 10 phút sẽ thấy xuất hiện trước mặt Vương Thạch.

“Yêu, không tồi, rất nhanh a.” Vương Thạch lấy bức tranh từ tay Tô Bắc Bắc.

“Đúng vậy, có bạn thân của ta giúp sức, ta không nhanh cũng thực xin lỗi người.” Tô Bắc Bắc vỗ vỗ vai Vương Thạch, thuận thế nhìn xuống.

Cũng tại lúc này, hẩn đột nhiên mới hiểu được câu “Tạm biệt” kia của Vương Thạch lại mang đến một đường bất an, chỉ thấy chiếc xe máy kia có viết bốn chữ to”Xe này đã hỏng”.

“Vương Thạch!!!” Ngữ khí của Tô Bắc Bắc trong nháy mắt trở nên âm trầm vô cùng, “Ha hã ha hã ha hã a”

“A? Xem kìa, UFO” Vương Thạch ngượng ngừng cười, một ngón tay trái chỉ lên bầu trời, tay phải nhanh nhẹn ngay dưới mí mắt Tô Bắc Bắc đoạt lại chìa khóa, vội vàng khởi động xe máy, bóng người lập tức biến mất. Để lại Tô Bắc Bắc một người ở tại chỗ nhìn trời, trong lòng còn muốn chụp được UFO để đăng lên weibo, sau đó nhìn lại mọi nơi xung quanh.

Vương Thạch đâu?

Vương Thạch người là hẩn dẫn!

Hẩn đột nhiên có loại xúc động muốn đem Vương Thạch bóp chết, nhưng là Tô Bắc Bắc của chúng ta trời sinh gốc manh ngạo kiều sao có thể giết người đây, hẩn nổi giận đùng đùng về tới nhà, ngay lập tức mở máy tính gõ trang chủ KFC đặt 6 thùng cho gia đình, địa chỉ điền là nhà Vương Thạch, vì Tô Bắc Bắc trả thù đã xong, tâm lý lập tức thỏa mãn, chậm rì rì đến tại trù phòng mở tủ lạnh lấy coca cola, bắt đầu hát đủ loại lời hát có thể nghĩ ra.

Nguyên một buổi chiều, Tô Bắc Bắc đều dành thời gian ở trên mạng xem truyện tranh cự nhân tiến công đang lưu hành, hẳn cảm thấy cự nhân tiến công thật không thực tế, thấy buồn cười.

Sáng sớm hôm sau, Tô Bắc Bắc như cũ lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, không ngoài sở liệu là Vương Thạch gọi tới, lúc Tô Bắc Bắc tiếp điện, điện thoại đầu kia không truyền đến tiếng rít gào như trong tưởng tượng của Tô Bắc Bắc. Vương Thạch nói cho biết Tô Bắc Bắc ngày hôm qua y dẫn bạn gái cùng một đồng bằng hữu tới nhà y mở party, vốn muốn gọi cho Tô Bắc Bắc, nhưng điện thoại lại tắt nguồn, đột nhiên ngoài cửa có người gõ cửa vừa nhìn đã viết là nhân viên giao hàng KFC. Nhân viên đưa cho y biên lai thu tiền, nói là đã có người thanh toán, bước đi. Hắn ngẫm lại, phỏng chừng là Tô Bắc Bắc, cũng không nói gì, hôm nay đặc biệt đến cảm tạ.

Tô Bắc Bắc đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua hình như đã dùng bao ngân thanh toán tiền, hẳn hình như thật sự đã trả tiền rồi.....

Tô Bắc Bắc cảm giác bản thân đã bị hóa đá, đơn giản đối với đầu bên kia rít gào: “Vương Thạch, người ngày mai đem tiền đưa ta!!! Ta ghi nợ, về sau chậm rãi tính!”

Đây giống như trong truyền thuyết, không ăn trộm gà được còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang, họa vô đơn chí, họa hệ phúc sở ỷ, phúc hệ họa sở phục(1), chôn cho gà chúc tết —— bất an hảo tâm, hành lá trộn đậu hủ —— rõ ràng đi ~~~

Đầu óc Tô Bắc Bắc bắt đầu lộn xộn

Trong nháy mắt, chuông điện thoại lại vang, là Tần Vân. Tần Vân coi như khuê mật của Tô Bắc Bắc, Tô Bắc Bắc đã dùng một phen nước mũi một phen nước mắt đem mọi chuyện phát sinh mấy ngày nay kể rõ: phát hiện bản thân là gay, bị ngoại bán nam cường hôn, hỏng mô-tơ, chính người không thành, dù sao là người bình thường khẳng định không hơn kì ba mà nói hết ra. Tần Vân nghe xong rồi như sương mù, cuối cùng rốt cục sửa soạn ra một tin tức hữu dụng: Tô Bắc Bắc là gay!

Họa hệ phúc sở ỷ, phúc hệ họa sở phục(1):

,

Họa hệ phúc chi sở ỷ; phúc hệ, họa chi sở phục.

DỊCH:

Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mối họa đang rình đập.

Bình

Câu này Diệp Châu (tác giả *Lão tử đích trí tuệ*) bỏ về quan trọng ở cuối nên không lý giải được hết cái sâu xa của triết lý *phúc họa* theo quan điểm nhất nguyên. Về cuối như sau: “*Thực tri kỳ cực kỳ vô chính tà*” () nghĩa là: ai mà biết đạo lý phúc họa tới cực điểm thì biết chính danh của phúc họa. Nó không có chính tà (tức họa phúc, phúc họa), không phải là mặt nọ mặt kia của đồng tiền (nhị nguyên) mà là hai nửa của một hòn bi (khối) lăn tròn vì *phúc tận là họa, họa tận là phúc* (nhất nguyên).

Theo quy luật tự nhiên, thì phúc họa có tính ngẫu nhiên và quân đều, nửa này nửa kia vận động (quay) như quả đất quay. Ta chỉ biết sáng tối nhưng không biết đầu ngược xuôi vì ta đã dính chặt vào sức hút của quả đất. Trong phúc có tiềm ẩn họa, trong họa lại có cái nhân của sự tốt lành. Ta tạm gọi tính *nhân quả* theo triết lý Phật vậy. Xác suất là 50 / 50. Dân gian ta có câu: *ai giàu ba họ, ai khó ba đời* là vậy.

Đây là quan điểm, quy luật tối cao của sự bình đẳng của *thị-phi, thiện-ác, tốt-xấu, sống-chết*... mà con người phải luôn nhớ, không thể giành lấy phần hơn về mình. Bởi vì khi ta thấy rằng nó tốt thì nó đã xấu rồi (*thiên hạ giai tri mỹ vi mỹ tư ố hĩ*). Đây là cách nhìn biện chứng. Trang tử đã dành hẳn một chương tức là chương *Tề vật luận* để diễn giải cái nguyên lý không thay đổi này của vạn vật, nguyên tắc tùy thuộc, lợi dụng tự nhiên, phát triển bền vững... để cân bằng *phúc họa*.

Trở về với triết lý thực tiễn cuộc sống là nay ta phải thụ hưởng ít đi, biết tiết kiệm là để tránh bớt những tai họa cho con cháu, cho xã hội, cho nhân loại mai sau. Ví dụ về vấn đề năng lượng. Dầu mỏ, than đá là những thứ thiên nhiên không thể tái tạo ngay được mà phải mất hàng triệu năm. Con người hiện đại dùng nó để chạy máy, để phát động phương tiện đi lại, để sưởi ấm, để làm mát, nghĩa là xài một cách xả láng. Thử hỏi đến đời sau con cháu chúng ta dùng cái gì?

Tục ngữ ta có câu “*đời cha ăn mặn, đời con khát nước*” chuyện đó không phải là phúc họa từng nhà mà là cả nước, cả thế giới. Bởi vì những thứ hiện có trên hành tinh này đều do thiên nhiên ban tặng cho cả muôn loài (con người, muông thú, cây cối, côn trùng...). Con người không có quyền độc chiếm. Ngày nay những nước ở đầu nguồn ra sức ngăn sông, đắp đập để sản xuất điện, tưới tiêu... bỏ mặc cho các nước cuối nguồn khan nước, bị nhiễm mặn, hóa chất... Trước mắt, có thể nói đó là ta giành lấy *phúc* đẩy *họa* sang cho người. Như vậy có ngày ta sẽ phải trả giá. Tới lúc thiên nhiên gây địa chấn, làm vỡ đập thì sao? Nó sẽ nhấn chìm, đào thành biển ngay dưới chân ta. Lúc đó lại là: ta chết, người thoát. Ấy chính là nguyên lý cân bằng *phúc họa* vậy.

Mất cân bằng ở nước ta rõ nhất là hình thể sông biển và núi rừng, miền xuôi và miền ngược, điều kiện sống giữa thành thị và nông thôn, chênh lệch quá lớn giữa giàu và nghèo... Ai không thấy phúc họa tiềm ẩn ở đó là thiếu tri thức. Thấy mà làm ngơ là vô trách nhiệm, ích kỷ.

Ta không thể so sánh một căn nhà lầu ở phố gần hàng chục cái máy lạnh với một căn nhà tranh tre nửa lá ven suối! Con người ta sống với đất, biển, rừng, chết lại về với biển, rừng, sông với núi. Đó là lẽ tự nhiên. Nhưng ta không thể cam chịu với những tai họa do chính ta tạo ra mà dân nghèo phải gánh chịu trước tiên. Không được phép đứng đưng trước thảm trạng hàng năm các vụ lở đất, chìm tàu do bão lũ gây ra ngày càng nhiều lên do công nghiệp hóa. Cam chịu tình trạng *phúc quan hưởng họa dân chịu* như thời phong kiến được.

(Trích từ Trí tuệ Lão Tử NXB LĐ-XH của Đỗ Anh Thơ)

4. Chương 4

“Bối Bối a, người đã xác nhận người là gay, vậy ta mang người tới nơi này.” Tần Vân đối Tô Bắc Bắc.

Quán gay số một tên là “Thì bí” đi.

“Nhĩ tất lộ số 250?” Nhìn tin nhắn Tần Vân gửi tới, Tô Bắc Bắc đột nhiên cười.

Nhị bức lộ? Đồ ngốc?

Tên địa chỉ này thật bá khí, Tô Bắc Bắc nhin không được” cười khúc khích”ra tiếng, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhọt nhọt. Tuy nói Tô Bắc Bắc ở thành phố sống nhiều năm như vậy, thật sự chưa đi qua nơi có tên kì ba thế này.

Tô Bắc Bắc đầu tiên là mở ra tủ quần áo chọn một áo khoác len đen cổ bằng lông dê, áo trong phối bằng màu trắng sọc đen, khăn choàng, một cái quần lửng qua đầu gối. Theo một mới mà nói, kỳ thật Tô Bắc Bắc coi như có chút trình độ, từ nhỏ đã theo nữ sinh bàn luận, tìm tòi từng style. Hắn hay ở trước gương lấy ra đồ trang điểm lúc cùng nữ sinh đi dạo phố, cuối cùng là hảo hảo đem bản thân tân trang một phen. (-.-”).

Về bề ngoài, Tô Bắc Bắc tự nhận khả năng trang điểm không hề thua người khác, chỉ không bình thường mấy thôi. Làn da trắng nõn mà không nường khí, trên gương mặt mang theo vài phần thịt vừa phải, cái mũi khéo léo cùng đôi môi dày vừa phải mang lại một mặt gọi cảm, chính khi hắn nhìn qua gương còn nhìn ngây người, kỳ thật so với trước kia cũng không cảm thấy đẹp như bây giờ a!

Vì thế Tô Bắc Bắc bắt đầu tự kỷ các loại.

Thời tiết hôm nay thật không tồi, bầu trời xanh không có một mảng mây, nhóm người qua đường trên mặt cũng mang theo ý cười.

Tô Bắc Bắc cũng không ngoại lệ, đương nhiên nguyên nhân lớn nhất là, thẳng đến lúc hắn đón xe taxi hắn vẫn còn đắm chìm trong tư tưởng mình rất tuần tú.

“Đến đâu?” Cửa sổ xe taxi hạ thấp xuống, lộ ra khuôn mặt đại thúc giản dị.

“Nhĩ tất lộ số 250.” Tô Bắc Bắc rất nhanh hồi đáp.

“Được rồi, lên xe.” Tài xế tựa hồ có chút không thích hợp.

Tuy rằng đại thúc tài xế này cười đến thập phần sáng lạn, nhưng khi Tô Bắc Bắc nói cho tài xế biết địa điểm, hắn rõ ràng nhìn thấy tài xế mày hơi hơi cau.

Có phải vì bộ dạng hần không vừa mắt? Tô Bắc Bắc nháy mắt loại cảm giác ngũ lôi đánh xuống, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hần bị người ghét bỏ.

Hần không ngừng tự suy ngẫm, đại thúc vẽ mặt giả dối mở miệng trước: “Ai, ta nói tiểu tử, ta nghe nói Nhĩ Tất Lộ bên kia rất loạn, cháu tới đó làm gì?” Trong giọng nói dường như không mang theo vị đạo ghét bỏ, bị Tô Bắc Bắc thần kinh mẫn cảm bắt được.

Có điểm khó hiểu, Tô Bắc Bắc vẫn hỏi đáp: “Àn, cháu có một bằng hữu bảo cháu qua bên đó, đại thúc, làm sao vậy, nơi đó có cái gì không được sao?” Mới biết được tài xế không phải vì bản thân khó coi mới ghét bỏ hần, Tô Bắc Bắc nhanh chóng tại chỗ mãn huyết sống lại.

Tài xế nhìn từ gương liếc mắt hần một cái, lại nhìn hần một cái, giống như có gì muốn nói lại thôi, nhưng nhìn đến vị khách nhân này thần tình kích động, mới do do dự dự mở miệng, nói: tiểu tử a, ta không rõ bằng hữu ngươi là ai, bất quá ta phải nhắc nhở cháu một chút, nơi kia có rất nhiều biến thái!” Tài xế đại thúc dường như rất khó hình dung, trên mặt tuôn ra một loại biểu cảm rất kỳ quái, dừng một chút mới nói: “Chính là cái loại nam nhân thích nam nhân. Hần tên là, là, đồng tính luyến ái đi, với tuổi các cháu hay gọi, chính là ‘cái’(gay)”.

Gay? Biến..... Biến thái?

Nguyên lai là như vậy, vị tài xế đại thúc này đem hần xem thành gay, bất quá, Tô Bắc Bắc vốn chính là một tên tiêu chuẩn gay a.

Trong lòng khựng lại, một lúc sau, Tô Bắc Bắc dứt quãng hồi đáp: “Không, không phải đâu, bằng hữu cháu là nhà du lịch, hần đang đi xe đạp vòng quanh cả nước, không ngờ tới chỗ đó xe hần đứt xích, đã kêu cháu tới giúp hần sửa.”

“Nga, nguyên lai là như vậy a, những lời ta mới nói cháu đừng để ở trong lòng a! Các cháu còn trẻ tuổi luôn thích chạy theo phong trào mới, chúng ta là thế hệ đi trước, đến này tuổi, cũng thật sự không có loại tình lực này.” Tài xế đại thúc ấy lấy xin lỗi, ngữ khí bình thản.

Tô Bắc Bắc giải thích như vậy cũng có phần áy láy, hần cũng không biết tại sao phải giải thích như vậy, tại sao không dám thừa nhận bản thân? Tại sao phải giấu diếm? Rõ ràng hần muốn như vậy không phải sao, tại sao cuối cùng thì hần vẫn ghét nhất biến thành loại người này?

Chuyện Tô Đông là gay Tô Bắc Bắc đã sớm biết, khi đó Tô Đông vẫn không dám đối người khác nói bản thân là gay, Tô Bắc Bắc không ngừng cười nhạo hần, cho tới bây giờ, hần cũng đã như vậy.

Chính mình thật sự là tên bại hoại trong giới gay!

Sáng sớm bao giờ cũng tắc đường, Tô Bắc Bắc vốn cái tính nôn nóng, vì thế hướng tài xế thúc giục: “Đại thúc, có thể nhanh lên hay không a, bằng hữu cháu hẹn cháu, hẹn cháu.....”

Hình như, Tần Vân hình như không hẹn thời gian gặp?

Tô Bắc Bắc nói đến một nửa đột nhiên ngừng lại, tài xế đại thúc có điểm nghi hoặc, nhưng không tính nói tiếp.

Tô Bắc Bắc đột nhiên phản ứng lại, Tần Vân chỉ nói cho hắn địa điểm, căn bản không nói cho hắn thời gian. Vì thế hắn vội vàng lấy điện thoại tính toán gọi cho Tần Vân, nhưng hắn mở điện thoại thế nào màn hình cũng không sáng, hắn mới nhớ tới đã vài ngày chưa sạc điện thoại, ... thật xui xẻo, ai ~ về phần tìm người thì mượn di động người khác vậy, lại càng không thể, vì hắn cho tới bây giờ không nhớ số điện thoại ai cả, đương nhiên, trừ bỏ số Lí Thanh Hà mẹ hắn ra, vì trước đây đã bị mụ mụ bắt ghi lại điện thoại, kết quả không thấy cũng không quên, thế nào cũng không thể quên được ~.

Tô Bắc Bắc lười biếng tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại ngủ quên, ngủ mới là phương pháp tốt nhất để giết thời gian.

Nhưng địa chỉ kia so với Tô Bắc Bắc tưởng tượng gần hơn nhiều, hắn vừa nhắm mắt có tí xiu, tài xế đại thúc đã gọi hắn xuống xe.

Ngày hôm qua Tô Bắc Bắc đã rút tiền ở ATM trước cửa nơi hắn ở, hắn không muốn lại phạm sai lầm lần nữa, nếu lại gặp ngoại bán nam biến thái như ngày đó, sẽ bị uy hiếp, quấy rầy lần nữa.

Dù đại thúc đã nhắc nhở, Tô Bắc Bắc không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Nhĩ Tất Lộ số 250 kỳ thật là một quán bar tên là "Thì bí", đương nhiên, nói là gay đi mới đủ chuẩn xác.

Lúc Tô Bắc Bắc đi vào cũng không ồn ào huyền ảo như trong tưởng tượng, ngọn đèn mờ ảo bao phủ mọi người, không khí im lặng được phá vỡ bằng tiếng đàn du dương, tất cả phục vụ đều mặc lễ phục tinh tế đi lại trong đám người, tùy ý có thể thấy nam nhân đang ôm hôn nhau, tản ra hơi thở.

Tô Bắc Bắc lần đầu tiên thấy những việc này, có chút ngẩn người, bất quá có một nam hài phục vụ đi tới, vỗ vỗ vai của hắn: "Tô Bắc Bắc tiên sinh, ngài khỏe, bên này thỉnh."

Phục vụ này lộ ra khuôn mặt búp bê, Tô Bắc Bắc đều có lúc hoài nghi đứa nhỏ này đã trưởng thành hay chưa, ánh mắt thật to chớp chớp đáng yêu, khóe miệng một mặt mỉm cười, khiến người ta cảm thấy liếc mắt một cái có thể hiểu rõ hắn đang suy nghĩ cái gì.

Tô Bắc Bắc khó hiểu nhìn hắn một cái, bĩu môi, cũng chỉ hảo đi theo phục vụ về phía quầy bar.

5. Chương 5: Bị Câu Dẫn = =

Bị câu dẫn = =

“Ngài có thể chưa biết, ca ca ngài là lão bản nơi này đi.” Phục vụ nói nhẹ nhàng.

“Lão bản? Người nói Tô Đông?” Tô Bắc Bắc có chút kinh ngạc, hẳn tuy rằng biết ca ca đang mở quán bar, nhưng cũng chưa từng tới, hiển nhiên không thể biết Tô Đông mở quán bar gay đi.

“Đúng vậy, chính là anh Đông. Anh ấy đã dặn dò chúng tôi hôm nay ngài sẽ đến, nhưng hôm nay anh ấy cùng anh Vân có chút chuyện, cho nên giao lại cho tôi.” Nam nhân kia nói, còn ý vị thâm trường đối Tô Bắc Bắc cười, “Đúng rồi, tôi gọi là Thang Kì, cứ gọi tôi Kì Kì đi.”

“Nga, cứ gọi tôi Bối Bối là được rồi.” Tô Bắc Bắc cũng tự giới thiệu. Nói xong hai người đi tới bên quầy bar.

Tô Bắc Bắc gọi một ly soda, vừa uống vừa cùng Kì Kì nói chuyện phiếm.

“Kì Kì, ca ca tôi mở quán bar này khi nào a?” Tô Bắc Bắc hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm, đại khái là hai năm trước đi, tóm lại có lâu rồi.” Kì Kì dường như cũng không rõ, nghịch ngón tay nửa ngày mới nói ra.

Đã mở hai năm, Tô Bắc Bắc có loại cảm giác thất bại, hẳn đối ca ca quả nhiên không đủ quan tâm a!

“Tôi nói cho anh nga, đầu tiên anh Vân là thầy tửu nơi này, sau lại bị anh Đông coi trọng, hai người kết giao với nhau, mỗi ngày dính cùng một chỗ, thật sự khiến chúng ta cùng những người đàn ông độc thân hâm mộ muốn chết.” Kì Kì bên nói, bên có chút hâm mộ.

“Vậy cậu, ” Tô Bắc Bắc đang muốn hỏi lại chút cái gì, bên cạnh có người ngoắc y, Kì Kì đối hắn một câu thật có lỗi, liền rời khỏi.

Nhìn các nam nhân bên cạnh không coi ai ra gì mà điều tình, Tô Bắc Bắc đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn, dường như chỉ có một người là hắn, nhưng hắn không phát hiện, trong một đám nam nhân xó góc, có ánh mắt một mực nhìn hắn.

Kiên “Tiên sinh, có thể ở trong này lại gặp phải ngài thật sự có duyên a.” Một bàn tay to vỗ vỗ vai Tô Bắc Bắc.

Tô Bắc Bắc quay qua ..., thấy khuôn mặt đẹp trai quen thuộc phóng đại tới. “Như thế nào là người? Ngoại bán nam?” Tô Bắc Bắc bị dọa không nhẹ, ở trong này gặp phải sắc lang này cũng không phải nguyện ý của hắn.

“Sao lại không thể là tôi, cùng lão tình nhân gặp mặt mắt hứng?” Ngoại bán nam nói có chút ngả ngớn, nói xong còn loạng choạng.

“Ai... Ai với người lão tình nhân na? Thối ngoại bán nam!” Tô Bắc Bắc lui về phía sau vài bước, tựa hồ muốn thoát khỏi khuôn mặt kia.

“Ôi chào, Tô Bắc Bắc, tôi gọi là Tần Nam, không phải ngoại bán nam, đừng gọi bậy a ~” nam nhân có điểm bất đắc dĩ bước lại gần Tô Bắc Bắc vài bước, thuận thế ôm thắt lưng Tô Bối Bối.

“Được, Tần Nam, được chưa, người muốn làm gì.” Tô Bắc Bắc bắt lấy bàn tay sau lưng, không cho nó sờ loạn trên lưng.

“Đương nhiên là thượng cậu, thế nào, tôi nói cho cậu kỹ thuật của tôi tốt lắm a!” Tần Nam dùng ngữ khí mờ ám.

“Thượng ta?” Trong điểm Tô Bắc Bắc mang theo do dự. Hắn nghĩ nghĩ, dù sao nam nhân cũng không có cái gì tên là trinh tiết, nếu đã xác định là gay, những thứ này cũng không có quan hệ lớn lao gì, lấy thể trạng vốn có của hắn thì nhất định là số 0 (nằm dưới), còn không bằng tìm một kỹ thuật tốt, Tần Nam này bộ dạng cũng coi như có thể vào mắt thần của hắn, không bằng hãy thu y đi!.

Nội tâm Tô Bắc Bắc nhỏ nhất reo vang “Sét đánh cách cách”, hắn phản ứng lại, vươn tay ôm lấy cổ Tần Nam hôn lên môi y.

Kỳ thật Tô Bắc Bắc là lần đầu tiên chủ động hôn, kỹ thuật hôn có chút trúc trắc tựa hồ khiến Tần Nam có chút không vừa lòng, bất quá đứa nhỏ này biết chủ động thật ra khiến y có chút vui vẻ, vì thế y đem mặt tiến lại gần hơn, nhẹ nhàng đè lại cái ót của hắn, đem đầu lưỡi thử tính vói vào khoang miệng đối phương, Tô Bắc Bắc chỉ cảm thấy có cái gì đó mềm mại nhu nhu nhét vào miệng mình, vì thế cũng thử đáp lại, lưỡi cùng lưỡi dây dưa một chỗ, hắn chỉ cảm thấy mê muội, có chút bất ngờ không kịp phòng, có suy nghĩ muốn chạy trốn. Đang lúc hắn tính toán dứt khoát ngắt trên mặt đất, khi hắn định ngã xuống, nam nhân trước mặt đột nhiên một khom lưng đưa hắn từ chỗ ngồi bệ lên.

6. Chương 6: Cỗ Sàng Đan Khúc Nhạc Đạo

Cỗ sàng đan khúc nhạc đạo

“Bảo bối, muốn chạy, không còn kịp rồi.” Tần Nam cúi đầu ghé vào bên tai Tô Bắc Bắc hạ giọng nói, bên miệng thở ra hơi nóng phả vào mặt hắn, vì thế thiên hạ trong lòng mặt lại một lần đỏ.

Trước đây, Tô Bắc Bắc chưa từng nghĩ qua sẽ bị một nam nhân ôm kiểu công chúa, nói thế nào thì hắn cũng là đại nam nhân cao 1m77, đối nữ nhân nhỏ như vậy hắn cũng chưa từng thử qua, nhưng lấy tên trước mắt mà so sánh xem, lấy thân thể nhỏ bé của hắn cùng vị đại ca Tần Nam đáng người vĩ ngạn (to

cao trắng lè), cũng chỉ thua kém chút ít, hần cũng không có biện pháp, chỉ có thể tùy ý người ta ôm. Cuối cùng Tô Bắc Bắc đem cả đầu dựa sát vào ngực Tần Nam, trong lòng còn một bên mặc niệm: “Nhìn không thấy ta, nhìn không thấy ta, nhìn không thấy ta ~”

Có phần không may chính là vị tài xế đại thúc vừa rồi sau khi chờ hần xuống xe, lúc sau đem xe đậu ở ven đường đi vệ sinh, lúc trở về vừa vặn thấy Tần Nam ôm Tô Bắc Bắc qua đường, tài xế đại thúc tưởng tượng, đứa nhỏ này không phải vừa rồi đi xe hần sao, sao giờ lại để một nam ôm, lúc này nhìn hần cũng không giống biến thái a, hơn nữa tư thế kia, chẳng lẽ đứa nhỏ này là nữ, bất quá đứa nhỏ kia không phải đi tìm đồng học.

Đại thúc càng nghĩ càng nghi hoặc, một ý niệm trong đầu đột nhiên sáng lên: không lẽ đứa nhỏ này bị người khác hạ được đi?.

Đại thúc nghĩ đến đây, lập tức chạy đến đường cái hét to vài tiếng, kêu bốn năm nhân, đoàn người vọt tới trước mặt Tần Nam, ngăn cản cước bộ hai người.

“Đứng lại!” Tài xế đại thúc dẫn đầu hướng về phía Tần Nam rống lớn một tiếng.

Lúc này đến phiên Tần Nam suy nghĩ, y không phải ôm người y thích làm chuyện y thích, sao còn bị quần ẩu? Chủ yếu là đàn đại thúc này là nhân vật khác biệt, người trong ngực này sao có thể chính tới.

Tô Bắc Bắc ngáp ở trong lòng Tần Nam cơ hồ đang ngủ, đột nhiên bị một tiếng rống dọa giật mình, vội vàng xoay qua ... Muốn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Khi hần vừa mở to mắt cũng là lúc tài xế đại thúc vừa rồi hướng phía hần đi tới, nhất thời bị dọa, thiếu chút nữa từ tay Tần Nam té xuống, cũng may Tần Nam tay dài, mới ngăn trở thảm kịch phát sinh.

“Hài tử, cháu không sao chứ.” Tài xế đại thúc vẻ mặt hiền lành đối Tô Bắc Bắc nói,: ” Tên này hạ được cháu, muốn đối với cháu làm cái loại chuyện xấu xa, hoàn hảo ta phát hiện, mới cứu cháu, ta nói đó là một khối biến thái đi!

Tài xế đại thúc vẻ mặt thành khẩn nhưng thật ra đem Tô Bắc Bắc sợ tới mức không nhẹ, mồm mép run run hơn nữa ngày, mới mở miệng nói: “Kia, kia cái gì, đại thúc a, bằng hữu cháu đã đi sang nước khác, kỳ thật cháu là nữ, vị này chính là bạn trai cháu, vừa rồi không cẩn thận cháu bị ngã, hần mới ôm cháu, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều a.”

Mọi người nghe câu “Kỳ thật cháu là nữ” cơ hồ đều nhin không được muốn tự đâm hai mắt, người này tóc ngắn cộng thêm ngực phẳng, thấy thế nào đều là con trai, trừ bỏ hầu kết bị khăn quấn lại, trên cơ bản một chút đặc thù nữ tính cũng không có.

Giật mình nhất vẫn là vị tài xế đại thúc kia, nhìn chăm chăm Tô Bắc Bắc trông mắt cũng muốn rơi ra, dường như hận không thể đem Tô Bắc Bắc nhìn xuyên người, để chứng minh mắt hần nhìn đúng vậy, nửa ngày không có kết quả, mới xoay người sang chỗ khác phát phát tay: “Tan, đều tan đi a!”

Cuối cùng, tài xế đại thúc sâu kín đối Tô Bắc Bắc nói một câu: “Ai ~ các người còn trẻ tuổi a.” Cũng xoay người rời đi. Hắn chỉ nghe thấy Tô Bắc Bắc từ phía sau dùng thanh âm ngọt nị hô một câu: “Cám ơn đại thúc!”, tâm lý mới thoáng cân bằng.

Tại chỗ lại chỉ còn lại Tần Nam cùng Tô Bắc Bắc, Tô Bắc Bắc lấy ngón tay hung hăng nhéo nam nhân ôm mình đang ngẩn người, nói: “Uy, còn không mau đi a!”

Tần Nam ngực bị đau, vội vàng bắt lấy bàn tay Tô Bắc Bắc, không cho tử tiểu hài tử này ngược đãi chính mình, lại hỏi: “Người nọ vừa rồi là ai a, người sao lại nói người là nữ, nói thẳng ra thì sợ cái gì a.”

Tô Bắc Bắc trong lòng căng thẳng, đúng vậy, trực tiếp nói ra, sợ cái gì, lại có điểm mất tự nhiên: “Hắn là tài xế ta mới ngồi, ta chỉ muốn đùa đùa hắn thôi, người đi mau a!”

Cùng loại ngữ khí nũng nịu dích ngữ, khiến Tần Nam thập phần hưởng thụ, trong lòng lại tính toán, ở trên giường cùng tiểu hài tử này tính toán nợ nần vừa nãy nhéo y.

7. Chương 7: Ta Ta Là Lân Đầu Tiên (1)

Ta là lân đầu tiên (một)

Thăng đến khi giống bao nặng ném xuống sofa, Tô Bắc Bắc mới tỉnh táo lại, hắn nhu nhu mắt, nhìn quanh bốn phía căn phòng. Đây là một gian phòng thiết kế giản lược, chủ yếu là màu trắng đen, vách tường sole màu trắng đen, sofa màu đen nháy, vật dụng trong nhà đều là lốm đốm màu trắng đen. Đương nhiên, thứ trong phòng hấp dẫn tầm mắt Tô Bắc Bắc nhất là chiếc giường, phản lại căn phòng màu trắng đen, thân giường màu tím, mép giường tựa hồ có cái gì hơi hơi tỏa sáng, mà chặn lại màu vàng, cùng bốn phía tựa hồ không hợp nhau, đèn đầu tỏa ra ánh sáng vừa phải, khiến căn phòng tăng thêm một tia ấm áp.

Tô Bắc Bắc khoe miệng hơi hơi run rẩy quay đầu nhìn về phía Tần Nam phía sau, run rẩy hỏi han: “Này, đây là nơi nào a?”

“Nga, là khách sạn Caesar phòng tổng thống, nơi này là bằng hữu ta mở, hàng năm hắn đem nửa giá nơi này cho ta thuê.” Tần Nam có nói tiếp nhưng thật ra có chút không chút để ý.

Khách sạn Caesar không phải là khách sạn xa hoa nhất thành phố sao, nghe nói bình thường một phòng buổi tối phải 888, phòng tổng thống phòng đối với tiểu thị dân Tô Bắc Bắc mà nói thật sự không mơ tưởng tới một chỗ ngồi. Tô Bắc Bắc trong lòng một trận mừng thầm, xem ra lần này tìm tới kim chủ.

Bất quá, “Người không phải ngoại bán sao?” Tô Bắc Bắc đơn giản đem nghi hoặc trong lòng nói ra.

“Ngày đó ta giúp một bằng hữu ngoại bán thay ca, hắn cùng lão bà đi hưởng tuần trăng mật.” Tần Nam

đáp.

Bằng hữu, lại là bằng hữu, vị Tần tiên sinh người bằng hữu nhiều quá a! Tô Bắc Bắc trong lòng nghĩ, đột nhiên bị người phía sau bế lên.

Tần Nam đem mặt hướng tới gần Tô Bắc Bắc, Tô Bắc Bắc nghĩ hắn muốn hôn mình nên vội vàng đem mắt gắt gao nhắm lại, không nghĩ tới Tần Nam ghé tới bên tai hắn nói: “Ồi chao, Tô Bắc Bắc tiên sinh, ngài đừng quên chúng ta đến đây là để làm gì, mau nhanh đi tắm rửa a! Nhớ kỹ bên trong có áo tắm.”

Tô Bắc Bắc ngẩng đầu ngượng ngùng cười, “Ai, hảo, ta lập tức là được rồi.”

Thời điểm Tô Bắc Bắc đi ra là lúc Tần Nam nghiêng mình vào sofa ngoạn di động, hắn vừa thấy Tô Bắc Bắc đi ra, liền đứng lên nói: “Tốt lắm? Vừa lúc người giúp ta chơi, đừng chết a, ta đi tắm.”

Tô Bắc Bắc nháy mắt còn có loại cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, bất quá Ninja trái cây (chém trái cây) từ trước đến nay hắn cường hạng vì thế hắn tiếp nhận di động, ngồi ở sofa bắt đầu “Phấn đấu”.

Mãi cho đến lúc Tần Nam đi ra, Tô Bắc Bắc hoàn toàn không có lo lắng vấn đề hắn sẽ bị một ngụm ăn luôn, chỉ chuyên chú không ngừng ở màn hình di động chém tới chém lui.

“Khụ, khụ.” Tần Nam từ phòng tắm đi ra ho khan vài tiếng, Tô Bắc Bắc mới đem lực chú ý đến người trước mặt.

Tần Nam là cái loại nam nhân có thân hình cao lớn, thật không phải cái loại mãnh nam Âu Mỹ, cơ bụng sáu múi đầy đủ, trên dưới trái phải hòa hợp, ở bụng thập phần bằng phẳng không có một tia sẹo, lộ ra khuôn mặt kiệt ngạo bất tuân, kỳ thật Tô Bắc Bắc có phần vừa ý, cũng không biết có do tình cảm hay không.

Giáp mặt trước đôi chân thon dài của nam nhân đang bước tới, Tô Bắc Bắc mới nhớ hắn có thẹn thùng hay không, hay chính mình nên chủ động.

Không đợi hắn nghĩ xong, nam nhân đã nắm được thắt lưng của hắn, cả người ép lên.

“Bảo bối, chúng ta có thể bắt đầu rồi đi ~” Thanh âm Tần Nam hơi khàn khàn quanh quẩn bên tai Tô Bắc Bắc, một đôi tay không an phận cũng đã tham tiền vào bên trong áo tắm của hắn.

Tô Bắc Bắc hơi hơi ngẩng đầu hôn nhẹ khóe môi nam nhân, “Nhớ kỹ, ta là lần đầu tiên, người mẹ nó nhẹ chút.”

8. Chương 8: Ta Ta Là Lân Đầu Tiên (2)

Tần Nam thuận thể cắn lên môi Tô Bắc Bắc, Tô Bắc Bắc có thể cảm giác rõ ràng từ trong miệng toát ra một tia mùi máu tươi, mang chút chua sót, cùng tràn ngập ngọt ngào, hai người vội vã trao đổi nụ hôn, áo tắm mỏng rất nhanh đã bị động tác luống cuống xé rách ra, từng mảnh rơi trên mặt đất.

Dục hỏa từ sofa lan tràn tới trên giường.

“Người, người như thế nào không mặc quần lót?” Tần Nam nhìn hạ thân Tô Bắc Bắc trống trơn, có chút buồn cười nói.”A, người ta không biết thôi, người nói mặc áo tắm cũng không nói mặc quần lót.” Tô Bắc Bắc thẹn thùng nhỏ giọng, bên nói xong còn đi kéo quần lót của Tần Nam: “Người xem xem, dù sao cũng là phải cởi thôi!”

Tần Nam cười, trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang không dễ dàng phát hiện.

Thân thể hai người từng bước lộ ra, Tần Nam liếm cổ Tô Bắc Bắc, một đường đi xuống, nhẹ nhàng ngậm hai điểm đỏ của hắn, đầu lưỡi linh hoạt liếm, hút, ngậm, Tô Bắc Bắc chỉ cảm thấy thân thể của hắn không là hắn nữa, một loại cảm giác từ trước chưa bao giờ từng có nảy lên trong lòng, hắn nhận không được nhẹ nhàng rên, ngậm nga ra tiếng, mang theo một chút ý tứ YD(dâm dăng) ái muội.

Bàn tay của Tần Nam ở trên lòng ngực mẫn cảm của hắn tùy ý nhẹ vỗ về mỗi một tác da thịt, hắn từ từ đầu giường lấy ra lọ bôi trơn sớm chuẩn bị tốt đổ lên tay, rồi đưa ngón tay thật cẩn thận tham nhập vào tiểu huyết phía sau của hắn.

“A, không... Không cần.” Tô Bắc Bắc xúc động nén khí xuống không cho lời nói thốt ra.

“Sẽ không sao, bảo bối, ta sẽ cho người thoải mái, người đừng lộn xộn, cẩn thận bị thương đến chính người.” Thanh âm Tần Nam khàn khàn lại vang lên ở bên tai Tô Bắc Bắc, khiến hắn đột nhiên an tâm rất nhiều.

Sau đình bị nhét vào vật thể lạ quả thật khó chịu, cho dù đã bôi trơn nhưng Tô Bắc Bắc cũng chỉ cảm thấy phía sau căng phồng, bị chèn ép lại còn đau, theo phản xạ thu người lại, tính đem dị vật đẩy ra ngoài. Tần Nam hiển nhiên là biết Tô Bắc Bắc suy nghĩ cái gì, tay trái tiến về phía trước dò xét, nhẹ nhàng cầm của Tô Bắc Bắc đã sớm hưng phấn, bắt đầu kiên nhẫn bộ lộng, có lẽ do quá mức kích động, đã có vài giọt chất lỏng màu trắng rơi xuống giường. Tô Bắc Bắc chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, tê dại, lơ đãng rên, thở dốc dồn dập, cả người chậm rãi thả lỏng.

Tần Nam lúc này mới cố gắng nhét vào ba ngón tay, nhìn thấy Tô Bắc Bắc có chút khó chịu, hắn nhẹ nhàng an ủi nói: “Bảo bối, thả lỏng, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Khóe miệng Tô Bắc Bắc khóe miệng có chút khó coi nặn ra một nụ cười: “Tần... Nam.. Người rõ ràng cho ta thống khoái, yên tâm, ta không sợ.” Hắn nói những lời này trong khi giọng nói mang theo một mặt bị trảng sắp chịu chết, Tần Nam có chút đau lòng hôn trụ vai Tô Bắc Bắc, làn da trắng nõn thấm đẫm mồ hôi in lại dấu vết tím hồng rải rác ở cổ Tô Bắc Bắc, đây là ký hiệu Tần Nam lưu lại cho hắn.

Ngón tay được rút ra, Tô Bắc Bắc chỉ cảm thấy một cái gì đó thô lớn hơn đỉnh vào, không ngừng ở huyết khẩu ma sát, hẳn phối hợp cho thứ đó đi vào, nhưng cảm thấy bất đắc dĩ.

“Tần Nam, người nhanh lên biết không! Cấp chết người.”

“Vừa rồi là ai bảo ta nhẹ một chút, bảo bối, đây là người muốn, tự người phụ trách đi a!”

“Người đừng vô nghĩa, nhanh lên!” Phân thân Tần Nam có xu hướng trưởng đau, không một tia chần chờ chen vào.” Ần.... Ần” Tô Bắc Bắc cảm thấy toàn thân giống như bị xé rách, đau muốn hét lên, lại hết sức nhịn xuống, hẳn vươn song chưởng ôm cổ Tần Nam, hai chân mở ra, đem bộ vị tư ẩn hiện ra ở trước mắt nam nhân này.

“Bảo bối, người có biết hiện tại người có bao nhiêu gợn cảm hay không?”

“Ần,... Ần.”

Hạ thân Tần Nam không ngừng ra vào, cơ hồ mỗi một lần đều sâu hơn, dục vọng trưởng thêm một vòng mỗi một lần đều va vào vách tường.

Trong đầu Tô Bắc Bắc cái gì cũng không có, chỉ thể phối hợp luật động thân thể, nhận cảm giác từ trên người nam nhân cho hẳn.

Tựa hồ mỗi lần ra vào Tô Bắc Bắc sẽ phát ra một tiếng rên cầu xin tha thứ, Tần Nam một lần lại một lần đánh sâu vào, hòa hợp với đau đớn, tựa hồ khiến Tô Bắc Bắc quên hết tất cả, hẳn quên chính mình là ai, quên chính mình ở nơi nào, trong thế giới này cũng chỉ còn lại nam nhân trên người này dẫn hẳn tới thiên đường.

“Hiện tại, ta chỉ có người.” Tô Bắc Bắc thì thảo lắm bầm.

Hẳn chỉ cảm thấy nam nhân tiến công càng thêm hung mãnh, càng thêm lực nắm cánh tay hẳn, hai người hoàn toàn kết hợp lại cùng nhau, trên giường, hai thân thể quấn quít lấy nhau, tựa hồ vĩnh viễn không muốn tách ra.

Vẫn như vậy, là tốt rồi.

Theo một cỗ nhiệt phát tiết vào trong người, trận giao hoan đầu mới hạ màn.

Tô Bắc Bắc chỉ muốn ngất, mơ mơ màng màng cảm thấy có người bế hẳn lên, chờ hẳn mở mắt ra đã ở trong phòng tắm.

Tô Bắc Bắc theo thói quen hướng bồn tắm cỡ lớn đưa đầu gác lên thành, hai tay ôm ngực nói: “Người muốn làm gì, ta không cùng với người tắm rửa nga!”.

Tần Nam chỉ cảm thấy đứa nhỏ này có điểm buồn cười, khó trách là lần đầu tiên, “Tô Bắc Bắc, ta giúp người tẩy qua, chẳng lẽ người muốn ngày mai bị tiêu chảy sao?” Nói xong liền đem thân mình lùi ra sau mấy bước, biểu tình một bộ không liên quan tới mình.

Tô Bắc Bắc chần chờ một chút, đành phải hướng Tần Nam nhìn thoáng qua, cực không tình nguyện đi tới chỗ hần.

Hần không thẹn thùng chút nào mà ôm lấy Tần Nam. “Người sợ cái gì a, ta cũng sẽ không đem người ăn luôn, dù sao muốn xem gì thì vừa rồi cũng xem xong rồi.”

Khi ngón tay Tần Nam vói vào phía sau hần, Tô Bắc Bắc đau nhức run rẩy, Tần Nam nhìn thấy tạp chất lỏng trong lòng bàn tay có vài tia máu, bất đắc dĩ nói: “Vừa rồi kêu người không nên nóng vội, hiện tại cũng biết đau.”

“Người không cần được một tắc lại muốn tiến một bước được không” Tô Bắc Bắc không được tự nhiên quay mặt đi, hiện tại loại tư thế “cẩu” này còn bị người khác xem, loại cảm giác này thật sự khiến người ta không thoải mái.

Nghĩ nghĩ hần quay đầu lại, do không cẩn thận, môi hai người lại dán tại cùng nhau, không chỉ lướt qua, mà là gât gao dính lại.

“Tần Nam, chúng ta làm một lần nữa đi.” Tô Bắc Bắc dùng thanh âm chỉ có Tần Nam mới có thể nghe thấy. Hần đột nhiên có chút hoài niệm cảm giác vừa rồi, rồi lại cảm thấy đây là một loại ảo giác.

“Thân thể người...” Ngữ khí nam nhân mang theo chút chần chờ, cả đêm một lần với hần mà nói hiển nhiên không đủ, nhưng Tô Bắc Bắc dù sao cũng là đầu tiên.

“Không quan hệ.”

Trong phòng tắm hỗn tạp tiếng nước văng tung tóe, còn có khi vang tiếng rên đứt đoạn, hai nam nhân trong bồn tắm lớn gât gao kết hợp nhất thể, dường như ai cũng không muốn rời khỏi ai.

Màn đêm nhanh chóng bao phủ cả thành thị, chính mà, bọn họ lại không biết.

Ta thích người

Trời mới chỉ sáng mờ mờ lung, trên giường tổng thống khách sạn Caesar có một vật thể giật giạt.

Tô Bắc Bắc hôm nay tỉnh rất sớm, nghiêng đầu nhìn đến nam nhân anh tuấn nằm bên cạnh, bất đắc dĩ.

“Tần Nam, người tránh ra cho ta!” Hiếm khi sáng sớm Tô Bắc Bắc đồng học đối với vật thể trên người rỗng giặn.

Ngày hôm qua tuy rằng lần thứ hai do hấn chủ động, nhưng cảm thú này dám làm tới lần thứ ba, chính hấn ngất đi, hiện tại hạ thân còn vô cùng đau đớn, khiến hấn có chút xấu hổ.

Được rồi, Tô Bắc Bắc này quát người như thế, nào biết xấu hổ là gì? “Lão bà, người làm sao?” Tần Nam nhu nhu mắt, bất đắc dĩ trở mình người, dùng tay phải ôm tô cái eo thon nhỏ của hấn, miệng một bên hấp khí, một bên miễn cưỡng nói.

“Lão bà? Ai là lão bà của người!” Tô Bắc Bắc nghe Tần Nam nói những lời này lập tức tặc mao, không phải chỉ lên giường với nhau thôi, người này còn đem hấn quy chụp thành lão bà của hấn!

Tần Nam vờ không thấy được vẻ mặt u oán của hấn, thoải mái nói: ” Sao lại không phải? Hai ta đều đã làm, người phải đối ta phụ trách.”

Hấn dễ dàng nói ra những lời này, Tô Bắc Bắc nhất thời một đầu hắc tuyến, thật không nghĩ tới trên đời này còn có người so với hấn-Tô Bắc Bắc da mặt còn dày hơn, thật sự khó tin nổi!

“Sao nào, muốn đổi ý? Ta nói cho người, hiện tại không còn kịp rồi, người đừng nói cho ta biết người là loại người tùy tiện đi.” Tần Nam cũng không để ý tới Tô Bắc Bắc, tiếp tục nói.

“Ta nếu cái loại người tùy tiện, vậy nụ hôn đầu tiên lại có thể bị ngoại bán nam người mới nhận thức đoạt lấy đi, đêm đầu tiên cũng cho người mới lần thứ hai gặp mặt,..... A.... Không đúng....” Tâm trạng Tô Bắc Bắc kích động muốn nói hết ra, thẳng đến khi nói xong mới phát hiện hấn lờ miệng, vội vàng bịt kín miệng, rồi lại nhìn Tần Nam kia tiện đồ kia trên mặt lộ vẻ tựa tiểu phi tiểu, đơn giản nói: “Nhưng mà, ta nói cho người, tuy rằng tiểu gia không phải người tùy tiện, nhưng tiểu gia tùy tiện tuyệt đối không sai chỗ!” Sau khi nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn nhếch lên, chỉ để lại Tần Nam một người còn đang suy tư về cái gì.

“Nói như vậy, ta còn là người đầu tiên của người? Gì, yêu yêu, không tồi a,lão bà,thời cổ đại bình thường giống người thường hay muốn lấy thân báo đáp, thế nào, hãy theo tướng công ta đi!” Tần Nam lại một bộ vẻ mặt bị coi thường nhìn Tô Bắc Bắc, “Nếu người đối ta không cảm giác, vậy lúc chúng ta lần đầu tiên gặp mặt nên một phen đem ta đẩy ra rồi hô to biến thái, sau lại thế nào ở quán bar còn chủ động theo ta đến đây. Cho nên thừa nhận đi, lão bà, người vẫn là đối ta có cảm giác.”

Nghe Tần Nam nói thế, Tô Bắc Bắc có chút phản ứng”Ta.... Ta”.

Lời nói còn không bay ra khỏi miệng, đã bị một nụ hôn mang hương vị ngọt ngào đổ vào miệng, xúc cảm nhu hòa khiến Tô Bắc Bắc trầm luân, hấn lúc này mới phát hiện, kỳ thật trong tim hấn, đã sớm cho người này, do hấn chưa có phát hiện thôi.

Thẳng đến khi môi Tần Nam rời đi, Tô Bắc Bắc mới có cơ hội nói, hần nhìn thấy nam nhân trong ổ chăn, rốt cục nói ra mấy câu kia làm hần mặt đỏ mặt tía tai: “Ta có thể, thích người.”

Hai hàng lông mày Tần Nam giãn ra, mở ra song chương, đón tia nắng ban mai sáng sớm, cho Tô Bắc Bắc một cái ôm ấm áp rắn chắc, Tô Bắc Bắc nghe được bên tai có người nhẹ nhàng nói: “Ta sai rồi, nhưng là ta yêu người.”

9. Chương 9: Gặp Cha Mẹ (một)

Hai người ở trong ổ chăn lý quây nửa ngày, mới tự rời khỏi khách sạn về đến.

Tô Bắc Bắc về tới nhà chuyện đầu tiên làm chính là sạc điện di động, vốn mỗi ngày người tìm hần không ít, lúc không có việc gì luôn luôn có vài người đến hẹn hần ra ngoài chơi, nhân duyên Tô Bắc Bắc hiển nhiên cũng tốt không cần nói. Thật vất vả mới moi được cục sạc từ mép sofa ra, Tô Bắc Bắc sạc điện, mở máy.

Quả nhiên không ngoài Tô Bắc Bắc sở liệu, có hơn mười cuộc gọi nhỡ, thế nhưng đều là Tần Vân gọi tới, Tô Bắc Bắc vội vàng ấn nút nghe, không nghĩ người tiếp cư nhiên là Tô Đông.

“Uy?” Tô Đông ở điện thoại đầu kia dường như có chút mất kiên nhẫn, mơ hồ nghe được có tiếng người thở dốc. Tô Bắc Bắc hiển nhiên biết bọn họ đang làm cái gì, bắt quả Tần Vân gọi cho hần nhiều như vậy, khẳng định là có chuyện, hay là hỏi chuyện quan trọng nào đó.

Tô Bắc Bắc dừng một chút, rồi nói: “Ca, đệ là Bối Bối, đệ chỉ muốn hỏi Vân Vân tìm đệ có chuyện gì.”

“Bối Bối? Đệ xem như tiếp điện thoại, ngày hôm qua chúng ta gọi cho đệ nhiều lần nhưng vẫn tắt máy, còn tưởng rằng đệ bị Tần Nam bắt cóc.” Trong lời nói của Tô Đông mang theo lo lắng cùng vui sướng, “Còn có, ta cùng ba mẹ nói chuyện đệ là gay, bọn họ bảo đệ buổi tối hôm nay trở về một chuyến, thuận tiện đem bạn trai đệ về luôn.”

Lúc đầu Tô Bắc Bắc cái tin kia của Tô Đông làm chấn động, chẳng lẽ Tần Vân không nhìn di động sao? Đầu năm nay đã nâng cấp tin nhắn nhanh, càng đừng nói, Tần Vân dùng iphone, bắt quả nghĩ lại, cũng phải, ai đang OOX tiếp điện thoại còn xem màn hình.

“Kê đệ về?” Tô Bắc Bắc lúc này mới chú ý tới trọng điểm trong lời nói của Tô Đông, còn muốn hỏi lại vài câu, kết quả Tô Đông quăng lại một câu “Ta cùng Vân Vân bây giờ còn có chuyện, buổi tối hôm nay bây giờ tại nhà mẹ, đừng quên a!” Liền đem điện thoại tắt, chỉ còn lại Tô Bắc Bắc một người buồn bực đối diện điện thoại đầu kia vang tiếng “Đô đô”.

Không nói đến chuyện mới biết được bản thân là gay vài ngày, lại phải về nhà, đã vậy còn phải mang cho Tần Nam mới vừa nhận thức, nói thế nào thì hần cũng phải biết xấu hổ đi theo người ta nói a!

Tô Bắc Bắc ôm di động một người ngồi ở sofa suy nghĩ cả buổi, mới do do dự dự tìm kiếm số điện thoại trong danh bạ mang tên “Người sẽ đối ta phụ trách”.

Rất nhanh có người tiếp điện thoại, thanh âm quen thuộc truyền đến, “Uy, ai đấy?” Thanh âm phát ra mang theo một ít xa lạ cùng khó tiếp cận, Tô Bắc Bắc lúc này mới phát hiện kỳ thật giống buổi sáng đối xử không hề phòng bị, Tần Nam chắc chỉ đối xử với người không quen như vậy, nghĩ như vậy, trong lòng hần bật nụ cười vụt ra khỏi bóng tối?.

Thăng đến điện thoại đầu kia lại nói “Này” một câu, hần mới vội vàng hồi phục nói: “Ta là Tô Bắc Bắc, tìm người có chút việc.”

“A, lão bà, mới không gặp đã nhớ tới ta, như thế nào, gọi điện thoại kiểm tra a.” Thanh âm điện thoại đầu kia lại trở nên nhu hòa.

“Không, không phải, ba mẹ ta muốn người buổi tối hôm nay theo ta cùng nhau về gặp bọn họ, người có rảnh không?” Tô Bắc Bắc cẩn thận hỏi han, kỳ thật hần thực sợ Tần Nam cự tuyệt, như vậy sẽ khiến hần cảm thấy mất mát.

Đầu kia, Tần Nam ý bảo thư kí mỹ nữ bên người đem lịch trình an bài hôm nay lấy tới, trên lịch trình viết bảy giờ tối nay: cùng Trần tổng ăn cơm, hiệp đàm quan hệ sản phẩm của công ty về vấn đề vận chuyển.

Một bên là bồi lão bà gặp cha mẹ, một bên là sinh ý hợp tác lớn, Tần Nam nhanh chóng đưa ra quyết định, chuyện làm ăn có thể để ngày mai bàn lại, nhưng bồi lão bà gặp cha mẹ chuyện này cũng không thể bỏ qua, lập tức đáp lại: “Tuân mệnh, lão bà chính là thánh chỉ!”

Dứt lời để ý Tô Bắc Bắc không có gì nói liền tắt điện thoại, lưu lại Tô bắc Bắc một người ở điện thoại đầu kia cười ngây ngô.

10. Chương 10: Gặp Cha Mẹ (hai)

Lại là một ngày không có việc gì, tuy nói là một gã trạch nam từng trải, Tô Bắc Bắc đã sớm quen với mỗi ngày trôi qua đầy vô vị, nhưng hôm nay đối với hần mà nói lại khác, đây chính là ngày lần đầu tiên hần chờ mong tới bảy giờ tối nay, cả người giống như gà bị cắt tiết, hoàn toàn quên mất chuyện đêm qua “Kịch liệt vận động” khiến nửa người dưới bất tiện, lòng hần tràn đầy ý nghĩ tối nay hần sẽ mang cô dâu về nhà, kích động không ngừng.

Tô Bắc Bắc rảnh rỗi nhảy vào làm vệ sinh nhà cửa. Hần xem như lễ mừng năm mới đem mọi thứ trong nhà dọn dẹp một lần, mãi cho đến lúc nhìn nhìn sàn nhà không nhiễm một hạt bụi, mới luyến tiếc hoàn tất.

Dứt bỏ khuyết tâm mắt cộng thêm tính cách Tiểu Bạch không nói, Tô Bắc Bắc cũng coi như với được hiền thê lương phụ. Tô Bắc Bắc giống tiểu thụ như vậy, tiểu công kia lấy về nhà sẽ thành ra nhặt được đại tiện

nghi.

Tần Nam ở văn phòng hắt xì một cái, thư kí mỹ nữ đứng ở một bên vội vàng đưa khăn mặt cho hắn, trong lòng nghĩ có nên xuống dưới lầu mua thuốc cảm mạo đưa cho Tần Tổng không, không chừng nàng còn có năng lực gia công.

Tô Bắc Bắc sau khi dọn dẹp tốt xong, mới cảm thấy nhàm chán, vì thế an vị ở sofa nghịch điện thoại. Sofa mềm mại bị Tô Bắc Bắc ngồi lồm xồm xuống, hắn một bên thích ý ca hát, một bên nghĩ nghĩ nên nói với lão cha lão nương giới thiệu Tần Nam là vợ như thế nào, đương nhiên, vẫn nên nói là phu quân có lẽ sẽ thích hợp hơn.

Một người ngắn người thì thời gian thường thường sẽ trôi qua rất nhanh, người sofa cũng sắp tiến vào trạng thái ngủ, tiếng chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên, Tô Bắc Bắc vừa thấy đã là 6 giờ tối, tiếp điện thoại mới biết nguyên lai Tần Nam đã lái xe đến dưới lầu nhà hắn, thúc giục hắn mau xuống dưới.

Tô Bắc Bắc kích động vội vàng chạy đến phòng thay quần áo, dù sao cũng là về gặp cha mẹ mình, cũng không cần lịch sự nhiều, tùy tiện chỉnh đốn dung nhan là được, thay giày rồi xuống lầu. Thẳng đến lúc này hắn mới phát hiện, một chiếc BMWs vừa vận đậu dưới lầu nhà hắn, cửa kính xe chậm rãi hạ, Tần Nam trướng ra khuôn mặt tức giận ra từ từ trước mặt Tô Bắc Bắc.

Tần Nam hướng Tô Bắc Bắc phát phát tay, ý bảo hắn lên xe, nụ cười mê người mang theo phong vị thành thực. Ngược lại là Tô Bắc Bắc nhìn chiếc xe BMWs kết hợp với nam nhân anh tuấn có chút sững sờ.

“BMWs?” Tô Bắc Bắc giật mình lắm lắm, hắn lúc này mới phát hiện lão công hắn mới gặp hai lần đã lên giường còn xác là tiêu chuẩn kim cương vương lão ngũ, bàn tay nhỏ bé nộn nộn có chút không dám tin nắm lấy tay cầm cửa xe, động tác thập phần thật cẩn thận.

Tần Nam nhìn động tác của hắn, trong lòng cười từng trận, tiểu hài tử này quái ngốc, chờ sau này bọn họ ra nước ngoài kết hôn, mấy thứ này cũng có một nửa của hắn, dù sao về sau hắn sẽ hảo hảo sủng hắn, nghĩ nghĩ rồi nhìn phía Tô Bắc Bắc, sủng nịch sờ sờ mái tóc đen mềm mại của tiểu hài tử.

Tô Bắc Bắc không nghĩ nhiều như vậy, không để ý tới hành động ám muội của Tần Nam, miệng hung hăng thở ra mấy hơi, mới không thể tin được đối Tần Nam nói “Ồi chào, xe này thật đúng là không tồi a, chỗ ngồi này so với xe taxi thoải mái hơn, người xem xem, rất mềm a!” Tô Bắc Bắc ở ngồi ở phó lái đông sờ sờ tây sờ sờ, còn thuận tay nhéo nhéo đệm ghế, như nông dân vào thành phố, nhìn cái gì cũng thập phần tò mò.

Tần Nam đối Tô Bắc Bắc đem xe hắn so sánh với xe taxi, nhất thời đầu đầy hắc tuyến, vì thế an vị nhìn Tô Bắc Bắc biểu hiện các loại kì ba.

Cũng may Tô Bắc Bắc coi như là người có dây thần kinh mẫn cảm, cảm thấy có gì đó không đúng, liền hỏi, “Tần Nam, người sao lại không cho xe chạy a! Hai chúng ta ngồi trong xe ngốc gì a.”

Đích xác, xe vẫn chưa khởi động, Tần Nam ngồi ở chỗ tài xế nhìn chăm chăm vào Tô Bắc Bắc, khiến trong lòng hắn lại có điểm nôn nao.

“Làm sao vậy?” Tô Bắc Bắc nhớ tới biểu tình của Vương Thạch này đó, lại nhìn ánh mắt người trước mặt, theo nhận thức của hắn cho thấy những người này rất không bình thường. Người nói những người này có việc cứ việc nói thẳng, còn bày đặt vòng vèo quanh co, biết rõ chỉ số thông minh của hắn không cao, còn tra tấn bản thân tâm linh nhỏ bé yếu ớt của hắn.

Nếu nói như vậy, vậy nếu một ngày nào đó Tô Bắc Bắc bị bệnh tâm thần phân liệt, thế cũng chẳng có gì lạ.

Tô Bắc Bắc hiện tại giống như một tiểu hài tử, rõ ràng kẹo que ở trong tay, còn hỏi người khác có nhìn thấy kẹo của hắn không.

Vì thế, Tần Nam thu lại tầm mắt, âm áp nói: “Tô Bắc Bắc a..... Người cho là đến nhà ta a, ta sao có thể biết nhà người ở đâu!!!”.

Mặt trời lơ lửng giữa không trung, sắp phải xuống núi, vừa vặn bị đầu Tần Nam che khuất, bởi vậy lấy góc độ của Tô Bắc Bắc xem thì trên đầu Tần Nam giống như tỏa ra một vầng hào quang, ở trong mắt Tô Bắc Bắc thoát nhìn có chút ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ số thông minh của hắn cấp tốc tăng mạnh.

Tô Bắc Bắc lúc này mới nhớ tới hình như chưa nói cho hắn địa chỉ, bất quá hắn cũng không rõ ràng đường về nhà hắn, hắn chính xác là một tên đại lộ si (không rành đường). Dù sao mỗi lần hắn xuất môn đa số là bắt xe, cho nên chính hắn cũng chỉ biết địa chỉ”Trung Sơn Bắc đường số 538 .

Hắn trực tiếp đem những gì hắn biết nói cho Tần Nam: “Ân, Trung Sơn Bắc đường số 138 ~”

“Hảo!” Tần Nam lên tiếng,cực kì giống ngữ khí của tiểu nhị, dẫn đến Tô Bắc Bắc cười không ngừng.

Tần Nam khởi động ô tô, nhìn Tô Bắc Bắc ở một bên ngây ngô cười, chợt cảm thấy chỉ số thông minh của hắn với người nhà hắn có điểm nhị khuyết, không nói đến vừa rồi Tô Bắc Bắc nói “Nhất tam bát” (138)*, đại ca Tô Đông của hắn còn chọn đường “Nhị bức nhị bách ngũ”(Đồ gốc nhị bức)*, nhà Tô Bắc Bắc ở địa chỉ là Hương Giang đường số 5 tiểu khu Thần Uyển 2 hào lầu B đan nguyên, “Khó trách các người là người một nhà!” Tần Nam nhin xuống cơn cuồng tiếu không ngừng, nói ra.

Lần đến phiên Tô Bắc Bắc tò mò nghĩ, hắn vốn còn thật sự ngoạn lưu tô* chỗ tựa lưng, bị Tần Nam thỉnh linh quảng một câu làm hoảng sợ “Cái gì người một nhà?”

Người nào đó đang lái xe lúc này mới phát hiện lỗ miệng, vội vàng nói qua loa: “Không có gì a, ta chỉ nói các người đều là người một nhà.”

Tô Bắc Bắc đang cao hứng ngoạn, hiển nhiên cũng không đổi lời nói của Tần Nam có hứng thú, đương nhiên, hắn cũng không cảm giác được Tần Nam trả lời qua loa, hơn nữa ẩn hàm một thông tin lớn.

Xe chạy trong bóng đêm, xẹt qua cảnh vật hai bên đường cùng con người, Tô Bắc Bắc bất động, người đi đường động, Tô Bắc Bắc đối với người đi đường mà nói Tô Bắc Bắc là động, nhưng trên thực tế Tô Bắc Bắc không nhúc nhích, ngược lại với hần mà nói, trên thực tế không có vật thể nào hoàn toàn bất động, tất cả vật thể đều đang động đấy, chính là người so với vật thể bất động mà thôi.

Kỳ thật ta vô luận thể nào thì cũng đã yêu, chẳng qua người đó nhất định là người thôi.

Kỳ thật người vô luận thể nào thì cũng đang bị yêu, chẳng qua người đó không nhất định là ta thôi.

Cuối cùng...Tô Bắc Bắc hoa lệ đang ngủ.

138 – 538(538 “ ”) : Là một cái tên rất buồn cười, ta chỉ biết vậy thôi, ngoài ra nếu ai để ý thì anh ý đã không nhớ địa chỉ nhà thì chớ ~, còn nói sai địa chỉ lần một với lần hai khác nha >...<.

“Nhị bức nhị bách ngũ”: Đồ gốc nhị bức (nhị bức cũng thuộc là nhị B = gốc B)

11. Chương 11: Gặp Cha Mẹ (ba)

Sắc trời đã tối sầm, gió lạnh bay vù vù qua khe hở vào trong xe, nhưng điều đó không làm người trong xe bị lạnh, ngược lại trong xe có không khí mát mẻ hơn.

Tần Nam không để ý lấy tay lờ lững cà vạt, khuôn mặt kiệt ngạo bất tuân hòa với ánh đèn ven đường khiến kẻ khác mê muội không thôi.

Tô Bắc Bắc mặt mày mở mắt, ánh vào mi mắt đúng lúc Tần Nam lờ lững cà vạt, đột nhiên nhớ tới AI Mikania từng nói với hần rằng một người nam nhân đẹp trai nhất là lúc hần kéo cà vạt, hiện tại xem ra, thật đúng không sai. Tô Bắc Bắc hoàn toàn bị động tác này của Tần Nam mê hoặc, mở to mắt nhìn chăm chăm Tần Nam, còn thiếu chút nữa là chưa chảy nước miếng.

Mãi cho đến khi Tần Nam dừng xe, hoa si Tô Bắc Bắc vẫn còn YY Tần đại soái ca.

Là đương sự Tần Nam phát hiện điểm này, hần cảm thấy một động tác này chỉ biết có thể mê đảo một ít nữ nhân, lại không ngờ đối Tô Bắc Bắc khoản hình nam nhân cũng dùng được, vì thế quay qua dùng ngữ khí ngả ngớn đối hần: “Như thế nào, lão bà, cảm thấy lão công rất đẹp trai, bị mê hoặc?”

Tần Nam chỉ cố ý muốn đùa giỡn một lão bà dễ dàng thẹn thùng của hần, lại không ngờ Tô Bắc Bắc một dấu hiệu thẹn thùng cũng không có thẹn thùng, cư nhiên còn lấy tay ôm lấy cổ hần, dùng sức hôn.

Môi cùng môi triền miên cùng một chỗ, Tần Nam chỉ cảm thấy hạ thân có cỗ tà hỏa chạy loạn trong người, tà mị cười, ôm trụ Tô Bắc Bắc rồi ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói: “Lão bà, nếu không chúng ta ở trong xe làm một lần.” Dứt lời, hai tay chui vào trong quần áo hắn, tiểu hài tử bị ôm rất cục thoát khỏi trạng thái mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy môi Tần Nam vừa rồi thoát nhìn rất xinh đẹp, đột nhiên muốn nếm thử xem hương vị thế nào, hắn từ trước đến nay hành động luôn nhanh hơn suy nghĩ, không nghĩ tới Tần Nam này là tên mười phần sắc lang, còn muốn tiến thêm một bước. Tô Bắc Bắc cũng không muốn vạn nhất bọn họ đang “ba ba ba”*, Tô Thụy Tường sẽ đột nhiên mở cửa, nếu thật sự là vậy, hậu quả ra sao thì thật sự không thể nào tốt được. Vì thế hắn vội vàng đem thân mình co rụt lại, đưa tay phải mở cửa xe, lùi người ra phía sát cửa.

Kỳ thật Tần Nam chỉ nghĩ muốn đùa đùa Tô Bắc Bắc, hắn cũng không phải loại người tinh trùng không nảo, hơn nữa hắn có tính sạch sẽ, nếu “ba ba ba” ở sân sẽ không sạch sẽ, huống chi là trên xe. Hắn nhìn Tô Bắc Bắc nếu ngã ra sẽ rơi xuống xe, nhanh chóng kéo Tô Bắc Bắc lại, ưu thế thủ cước của hắn lúc này mới có cơ hội thể hiện, hắn một tay đem Tô Bắc Bắc kéo vào người, nhìn hai má Tô Bắc Bắc nhện không được hôn lướt qua khuôn mặt người trong ngực.

Luôn có người nói nếu không khéo mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp, miệng Tần Nam mới kề mặt Tô Bắc Bắc, cũng không biết do ai không cẩn thận, cửa xe bị đẩy ra, bên ngoài cửa xe đồng dạng cũng là hai nam nhân ôm hôn cùng một chỗ, bất quá mấu chốt nhất chính là, hai người thế nhưng chính là Tô Đông cùng Tần Vân, hai người ngoài cửa nhìn bên trong xe cũng thấy hai nam nhân ôm một chỗ, hơn nữa vừa vặn là Tô Bắc Bắc cùng Tần Nam, tình thế tựa hồ trở nên phi thường xấu hổ, tám mắt nhìn nhau, bốn đại nam nhân cũng không biết nên nói cái gì cho phải, nhưng thật ra tiểu thụ hai bên phản ứng đúng lúc, đồng thời đẩy lão công nhà mình ra.

“Khụ, khụ!” Tần Nam là người thứ nhất mở miệng: “Không có việc gì không có việc gì, tất cả mọi người nhận thức thôi!”

“Ca!” Tần Vân cũng mở miệng, còn nói ra câu “Ca”.

Lần này đến phiên Tô Bắc Bắc kỳ quái, cho dù Tần Nam mỗi ngày ở “Thì bỉ” đợi, vậy lần gặp mặt này, Tần Vân còn quần Tần Nam gọi ca, hắn vẫn cảm thấy có chút quỷ dị.

Tô Đông nhìn Tô Bắc Bắc nghi hoặc, nghĩ nghĩ nên đem sự thật nói cho Tô Bắc Bắc.

* bababa là gì mọi người đọc H tự hiểu a~.

12. Chương 12: Gặp Cha Mẹ (bốn)

Tô Bắc Bắc yên lặng nghĩ lại, cứ dựa theo cảnh tượng vừa nãy, Tần nam cùng Tần Vân không lẽ là thân huynh đệ, nhưng Tần Nam thích Tần Vân, vì thế Tần Vân trốn tránh Tần Nam đến làm tử sư, sau đó

đụng phải ca ca Tô Đông, hai người cùng một chỗ, nhưng Tần Nam vẫn đối Tần Vân theo đuổi không bỏ, ngay cả cùng hấn lên giường cũng do có mục đích khác, ca ca si tình yêu thương đệ đệ, ngàn dặm truy đệ thâm tình lần này có hồi báo không.(Em nghĩ vừa thôi @@~).

Nhưng sự thật chứng minh Tô Bắc Bắc YY quá mức phong phú.

Chân tướng mọi chuyện cũng không phức tạp như hấn nghĩ.

Tần Nam cùng Tần Vân là huynh đệ ruột thịt, nhớ lại lúc còn ở cô nhi viện. Tần Vân 10 tuổi bị một đôi vợ chồng nhận nuôi, nhưng sau lại khi hấn trưởng thành thì vợ chồng kia ra nước ngoài sinh sống, để lại Tần Vân mới đủ 18 tuổi ở trong nước tự sinh tự diệt, từ đó về sau bất vô âm tín. Mà Tần Nam thì một mực ở trong cô nhi viện tới 18 tuổi, mới ly khai cô nhi viện, một mình dốc sức làm việc, thành quả là đã sáng lập được tập đoàn Tần thị hiện giờ.

Tần Vân bị áp lực từ nhiều thứ, đành phải đến quán bar gay làm điều chế rượu, nhưng dù sao cũng là gay, người ở đây nhiều ít cũng không sạch sẽ nhiều. Nhưng Tần Vân cũng có quy củ, cùng dạng người nào lên giường hấn cũng đặt ra tiêu chuẩn, với những người hấn chứng mất, hiển nhiên không để ý tới. Bởi vì thế, hấn cùng một ít người xung đột cũng không thể tránh khỏi.

Ở một lần tán tỉnh lôi kéo nhau bị Tô Đông vô tình chú ý tới, nam nhân này mặt mũi tướng mạo rất đẹp, ra tay giúp Tần Vân giải vây. Tần Vân nguyên tưởng rằng Tô Đông giống lão bản trước kia không chút lưu tình đuổi hấn đi, ngược lại Tô Đông lại mỉm cười, xoa người ly khai. Lúc sau trải qua đủ loại tình tiết đam mỹ tiểu thuyết, hai người không ngoài sở liệu cùng một chỗ.

Nhưng hai người cùng một chỗ được hai tháng, một ngày nọ Tô Đông nói với Tần Vân hấn thiếu chút nữa nhận nhầm người, thuận tay chỉ phía góc trên sàn nhảy. Tần Vân nhìn theo hướng ngón tay chỉ, thấy một thân ảnh quen thuộc, hình dáng so với hấn tương đối giống nhau, nhãn thần nhìn lại bộ dạng thiếu niên trắng trắng nõn nõn lúc 10 tuổi phải tách ra, đại bộ phận hấn đã định hình xong, Tần Vân liếc mắt một cái liền nhận ra chính là ca ca, rồi hấn chạy vào trong sàn nhảy nhận thức họ hàng, thật cũng không quanh co vòng vèo cho lắm, huynh đệ hai người cứ như vậy nhận thức nhau, thế cho nên sau này Tần Nam thành khách quen của “Thị bĩ”, ba người cũng thường thường tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm.

Không lâu sau đó vào một ngày nào đó, lúc ba người cùng nhau nói chuyện phiếm Tần Nam có nói hấn coi trọng một tiểu bạch kiểm, còn cường hôn người ta. Trải qua miêu tả của Tần Nam, trong lòng Tần Vân cũng đã đoán ra người nọ là ai. Số địa chỉ nhà, bộ dáng đương sự, tính cách thích chiếm tiện nghi người khác, chính xác là đệ đệ lão công Tô Bắc Bắc nhà mình!. Hơn nữa Tô Bắc Bắc còn điện thoại cho hấn, trong giọng của Tô Bắc Bắc nhiều ít nghe ra thái độ Tô Bắc Bắc đối Tần Nam thế nào, đối Tần Nam mà nói, hấn cũng chỉ đơn giản giúp Tần Nam thuận thủy nhân tình (thuận nước giong thuyền), tính toán giúp ca ca một phen, thuận đường tác hợp hai người, vì thế mới có buổi chiều ngày hôm đó Tô Bắc Bắc đến “Thị bĩ”, Tần Vân cùng Tô Đông ăn ý rời hiện trường, về phần làm cái gì, mọi người cũng đã rõ ràng. Lúc ấy Tần Nam cũng không nghĩ cường thượng, cũng chỉ thử một lần, dù sao cảm giác hiện tại thực sự cũng không hơn, nếu không được cũng chậm chậm theo đuổi ~ điều khiến hấn không nghĩ tới chính là, Tô Bắc Bắc cư nhiên lập tức thỏa hiệp, hai người thuận lý thành chương lăn sàng đàn, về phần mặt sau mọi người cũng đều đã biết.

Tô Bắc Bắc nghe xong một câu chuyện dài, mặt mày bình thường lộ ra một cổ tang thương đối với Tô

Đông: “Được, nói trắng ra là đại ca đoạt đệ đệ người ta, hiện tại đem bản thân đệ đệ trả lại cho người ta để gán nợ.” Quay đầu, hắn thề nhưng bị người ta sắp đặt, lúc ấy hắn còn rất chủ động nữa, bằng không cũng không có thể để Tần Nam nhặt được tiện nghi lớn như vậy.

Lúc này, bốn người đứng chỗ, trên lầu một thanh âm thương lão vang lên, hô một câu: “Bốn người các người mau nhanh lên a! Cơm chín.” Thanh âm chủ nhân đứng là lão mẹ Lí Thanh Hà.

13. Chương 13: Gặp Cha Mẹ (năm)

Gia đình Tô Bắc Bắc cũng đã có 70, 80 niên đại, cho nên đèn đóm cầu thang cũng có chút vấn đề, hơn nữa nhà Tô Bắc Bắc nhà ở lầu 6, dọc theo đường đi vì đường tối nên hai vị tiểu công đã ăn bớt bầu không khí. Hai người duỗi cánh tay gặt gao nắm tay tiểu thụ đang sợ hãi bên người, trong lòng âm thầm vụng trộm vui mừng.

Tô Bắc Bắc mới trước đây từng có một buổi tối một mình ở nhà, trải qua một tối mất điện, tiểu Vãn cũng rất sợ tối, mỗi buổi tối lên lầu trên cơ bản chính là cúi đầu nắm chặt thời gian dùng tốc độ nhanh nhất chạy. Bất quá lần này bên người có một người nam nhân có thể dựa vào, cảm giác thật khác, hắn không khỏi cảm thán: hắn trời sinh làm thụ a!.

Ở thời trung học Tô Bắc Bắc, Vương Thạch cùng hai nữ sinh vào nhà ma chơi. Vương Thạch cùng một nữ sinh đi vào trước, lúc Vương Thạch ra kêu gọi ôm nữ sinh đi ra, về sau nữ sinh kia trở thành bạn gái Vương Thạch. Đến phiên Tô Bắc Bắc vào, Tô Bắc Bắc gặt gao nắm lấy tay nữ sinh kia, không buông ra, tiếng thét chói tai so với kia nữ sinh còn vang hơn. Thế là nữ sinh kia dùng phương pháp mẫu tính an ủi Tô Bắc Bắc, cũng từ đó về sau đem Tô Bắc Bắc làm thụ, sau đó còn coi Tô Bắc Bắc là trai khuê mật.

Trong hành lang tối, chỉ có tiếng bốn người thở dốc cùng tiếng bước chân lộc cộc lên lầu, có vẻ thập phần yên tĩnh.

Ở đáy lòng Tô Bắc Bắc dày vò, lầu sáu cuối cùng đã tới, nhìn ánh sáng từ trong phòng xuất hiện, tuy chói mắt, nhưng cũng làm cho người ta an tâm nhiều.

“Đến đến đến, mau vào đi!” Đứng ở cửa chính là Tô Thụy Tường, cầm dép đi trong nhà đứng ở cạnh cửa nghênh đón đoàn người.

Tần Nam nhìn thấy Tô Thụy Tường, lúc này không chút do dự hô tiếng “Ba ba hảo!” Bước vào phòng.

Tô Thụy Tường hơi hơi sững sốt, thần tình cũng nhanh chóng tươi cười ra tiếng.

Phòng ở không lớn, lại sạch sẽ thập phần gọn gàng, đó có thể thấy được chủ nhân nhà này có suy nghĩ tinh tế. Tiến vào trong nhà, Tần Nam mới nhìn gặp ba ba của Tô Bắc Bắc, ân, phải nói là kẻ phụ, thật đúng là không biết nên xưng hô thế nào, Tần Nam cũng cười kêu một tiếng, “Bá phụ hảo!”

Nam nhân ngồi ở sofa, hướng về phía hần cười cười, đứng dậy bắt tay thân mật rồi cùng hần hàn huyên lên.

Tô Bắc Bắc ở phía sau xem đám người như vậy, vội vàng một người tiếp một người đổi giày vào cửa.

Có lẽ do bên ngoài rất ồn, từ trong phòng đi ra một nữ sinh cao gầy, mặt mày mơ hồ tương đối giống Tô Bắc Bắc, rất là thanh tú. Mái tóc xoăn chấm vai, trên thân mặc một chiếc áo T sơ mi rộng thùng thình, che khuất phần hông (mốt giấu quần thời nay), tựa hồ là mới rời giường, còn buồn ngủ nhu nhu mắt, “Ai nha, là ai a!Ồn đến khiến người ta không ngủ được!”

Đây là muội muội Tô Bắc Bắc – Tô Tây, khi nàng nói xong câu đó, mở mắt ra nhìn quét qua mọi người trong phòng khách, nàng cùng tiểu đồng bọn của nàng sợ ngây người!

Làm một hủ nữ, nhìn nhiều tên dễ nhìn như vậy, còn đều là gay, sao có thể không sợ ngây người? Nàng đã nói đại ca đang kết thân với một người ân cần đẹp trai, đối người xa lạ mặt than, rõ ràng chính là băng sơn lạnh lùng công, nhị ca các loại nhị thiếu gia các loại Tiểu Bạch, thường thường còn ngạo kiều, căn bản là thiên nhiên Tiểu Bạch cộng thêm tác mao thụ, đúng là biện luận xác đáng. Trực giác của hủ nữ rất chuẩn, đại ca tìm về một tiểu nhược thụ trắng trắng nõn nõn, nhìn nhìn lại vị nhị ca đem về, vừa thấy là biết ôn nhu phúc hắc công a, quả thực là tuyệt phối.

Lí Thanh Hà nhìn Tô Tây đang nhìn chăm chăm bốn người ngẩn người, đi qua nói: “Tây Tây, con xem xem, trong nhà có khách cũng không thay quần áo.”

Tô Tây phục hồi lại tinh thần: “Nào có a, mẹ, dù sao sáu nam nhân này đối nữ nhân cũng không cảm thấy hứng thú! ” nói xong cười hì hì tính toán chụp hình chia sẻ cho bạn bè.

Sáu người trong phòng nghe Tô Tây nói, chỉ cảm thấy thiên lôi cuồn cuộn.

Lúc ăn cơm, tám người ngồi xung quanh bàn tròn, không thể không nói tài nấu ăn của mẹ Tô Bắc Bắc rất được, một bàn lớn nhỏ đồ ăn nhưng không khí vẫn có chút ngưng đọng. Nếu đã là người một nhà, ở trên bàn cơm cũng không có gì cần khách khí, mọi người thay nhau tự giới thiệu thân phận, lại thân như một nhà.

Tần Nam nâng chén kính rượu.

Hần đối với Lí Thanh Hà nói: “Mẹ, ta về sau nhất định sẽ đổi Bối Bối tốt, mẹ cứ yên tâm đem Bối Bối giao cho con đi.” Nói xong liền uống một hơi cạn sạch.

Lí Thanh Hà nhìn hần, ánh mắt phức tạp: “Ai, ta đời này toàn gặp được nam nhân thích nam nhân, ta thật cũng không cái gọi là, cũng không có cái gì phản đối, chỉ hy vọng các người về sau có thể hảo hảo là được.” Nói xong cũng bưng chén rượu lên nhấp một ít ý bảo.

Tần Nam cười, lại chuyển hướng Tô Thụy Tường cùng chu hồng sinh: “Ba, bá phụ, hai người con đây cũng

không nhiều lời, trước làm vi kính!” Nói xong lại uống một hơi cạn sạch.

Đối diện hai người, cũng không có nhân nhó cái gì, Tô Thụy Tường đứng lên nói: “Chúng ta đều là một loại người, ta cũng so với những người đang ngồi hay bắt luận kẻ nào cũng đều hiểu được, cùng người nam nhân mình thích đến cùng nhau có bao nhiêu khó khăn, bất quá chúng ta đều làm được, ta tin tưởng các người cũng có thể bạch đầu giai lão.” Nói xong hai người ăn ý nâng chén uống sạch.

Sau đó, Tần Nam lại một lần đối với những người còn lại theo thứ tự kính rượu, mọi người đều sảng khoái đáp lễ.

Thẳng đến cuối cùng, chỉ còn lại có Tô Bắc Bắc, Tần Nam một phen đem Tô Bắc Bắc kéo đứng lên, đột nhiên hôn xuống. Tô Bắc Bắc không biết xử trí thế nào, đối mặt nhiều người nhìn như vậy, hắn vẫn rất thẹn thùng. Hai đôi còn lại cũng làm thế, chỉ còn lại Lí Thanh Hà cùng Tô Tây. Lí Thanh Hà vội vã bịt mắt lại, người đã già, tổng cũng thẹn thùng a. Mà một Tô Tây thì, kích động chạy nhảy, đem một màn khó gặp chụp lại, hình ảnh ba nam nhân cùng nhau hôn, không có tính ngăn cách, chính là tình yêu mà thôi.

Sau khi ăn xong, Tô Thụy Tường kêu Tô Bắc Bắc cùng Tần Nam vào phòng riêng, Tần Nam đầu tiên có chút nghi hoặc, nhìn Tô Bắc Bắc một bộ hiểu rõ, cũng đi vào theo.

Quả nhiên không ngoài Tô Bắc Bắc sở liệu, Tô Thụy Tường kiên nhẫn đối hai người bọn họ nói về kinh nghiệm đã biết vài thập niên tới OOOX, Tô Bắc Bắc nghe được mặt đỏ tai hồng, Tần Nam hưng trí bừng bừng theo sát Tô Thụy Tường trao đổi kinh nghiệm. Hai người nói chuyện với nhau thật vui.

Sau đó Tô Thụy Tường nhìn về phía hai người: “Nếu không ngoài ta sở liệu, Bắc Bắc là thụ đi.”

Tần Nam đắc ý gật gật đầu, Tô Bắc Bắc mặt đỏ một mảnh, tặc mao: “Tần Nam nói chuyện chú ý chút cho tôi, anh mới là thụ! Cả nhà anh đều là thụ..... Ngô... Ngô” Tần Nam hợp thời lấp lại miệng tiểu hài tử tặc mao, về cách thức, các người đều biết.

Sau này Tô Bắc Bắc cẩn thận nghĩ nghĩ về vấn đề này, nếu cả nhà Tần Nam đều là thụ, vậy Tần Nam cùng Tần Vân sẽ là “Tần” thụ. Măng măng tiểu công nhà mình có thể, nhưng tổng không thể đem bạn tốt Tần Vân mang theo. Bất quá, lão công hắn là “Tần” thú, cũng không phải chuyện quang vinh gì, cho nên về chuyện này, còn phải hảo hảo cân nhắc.

14. Chương 14: Say Rượu Còn Phát Sốt

Tô Bắc Bắc từ trước đến nay có tửu lượng rất kém cỏi, ăn xong cơm tối toàn bộ mọi người trơ mắt nhìn Tô Bắc Bắc một người mềm nhũn ngã xuống lòng ngực Tần Nam, thoát nhìn trừ bỏ Tần Nam ra, không có ai sót ruột, thậm chí ngay cả lão cha lão nương hắn cũng chỉ ngấm ngấm liếc liếc đưa con một cái, rồi rời khỏi, để lại Tần Nam một người ở tại chỗ xấu hổ ôm Tô Bắc Bắc.

Tô Tây ở một bên vừa thấy liền hiểu được Tần Nam khẳng định không hiểu tình huống, vội vàng chạy qua nói “Cái kia, ca phu a, hôm nay ca nếu không có việc gì, đem nhị ca về chỗ ở là được, bằng không buổi sáng ngày mai nhị ca thức dậy cũng không tiện. Tô Bắc Bắc có tửu lượng kém hơn người bình thường, bình thường cũng sẽ không nôn a, nhiều nhất cũng chỉ ngủ, nếu say khướt, rời giường cũng sẽ không làm việc. Nhưng thật ra ca phu nên bắt nhanh cơ hội!” Trong đám mê tiểu thuyết nhiều ít tiểu công khi rượu xong loạn tính thượng tiểu thụ, Tô Tây sao có thể không biết, lúc này ca phu cần phải cố lên.

Tần Nam nhìn Tô Tây, hai người đối diện cười, hắn cũng hiểu được ý tứ của Tô Tây, miệng làm khẩu hình “Đa tạ”, cùng vài người trong phòng đánh tiếng chào hỏi, ôm Tô Bắc Bắc kiểu công chúa ra khỏi cửa phòng. Tám người trong phòng có có bảy người ý vị thâm trường cười cười, cuối cùng chỉ còn lại Lí Thanh Hà một người nghi hoặc nhìn bọn họ, thì thầm trong miệng: “Khó được trở về một lần, cũng không ở nhà.”

Tần Nam cao hơn Tô Bắc Bắc rất nhiều, thập phần thoải mái đem Tô Bắc Bắc nhét vào xe, đặt ở phía sau, thuận tiện từ cái hộp đa năng lấy một chiếc chăn đắp cho hắn, nhìn Tô Bắc Bắc ngây ngốc ngủ, chỉ cảm thấy xem bao nhiêu cũng không đủ. Hắn lưu luyến một hồi lâu, mới lên chỗ tài xế, dù sao đêm nay còn rất dài.

Một đường phong cảnh hữu tình đã bị người xem nhẹ, xe ở trên đường cái chạy như bay, rất nhanh chạy tới dưới lầu nhà Tô Bắc Bắc.

Tần Nam tắt động cơ, rút ra chìa khóa, tùy ý cởi áo khoác, liền tới phía sau xe.

Bên trong Tô Bắc Bắc vốn hắn đang ngủ, không biết khi nào thì đã mở mắt, chớp chớp mắt, có vẻ so với ban ngày Tô Bắc Bắc quyến rũ hơn vài phần, phá lệ câu nhân. Tần Nam áp chế tà hỏa trong lòng, ghé nửa người vào trong xe muốn đem Tô Bắc Bắc ôm ra, không nghĩ tới Tô Bắc Bắc đem tiểu móng vuốt từ ổ chăn chui ra, bắt được tay Tần Nam, thuận thế ôm cổ hắn, lại là một cổ vị rượu, thẩm thấu nồng đậm hương vị tình dục, “Nam Nam, tôi cần đi!”

Hai chữ “Nam nam” kêu gọi Tần Nam khiến trong lòng hắn ngứa ngáy, nam nhân luôn chịu không nổi chính là vợ mình nũng, vì thế hắn áp chế thanh âm nói: “Bối Bối ngoan! Ta ôm ngươi, ngươi không cần đi a!”

Tô Bắc Bắc rõ ràng dùng miệng đồ thượng nam nhân trước mặt này, có lẽ cùng Tần Nam hôn nhiều, hoặc là bản năng con người, kỹ xảo hôn của Tô Bắc Bắc so với trước kia có tiến bộ hơn, hắn cố gắng thử khiêu khích khoang miệng lẫn cảm đối phương, hút nước bọt trong miệng đối phương. Đối nếu là một nam nhân bình thường, bị vợ khiêu khích có lẽ cũng giống như Liễu Hạ Huệ*, Tần Nam chui vào xe, thuận tay đóng cửa lại. Không biết cố ý hay vô tình, vừa rồi hắn đem xe đậu ở góc tường hẻo lánh, hơn nữa hắn xe còn có cách âm, tựa hồ ở trong này tiếp tục chuyện vừa rồi xe có phát ra tiếng ồn cũng không có gì không ổn.

Đang lúc Tần Nam chuẩn bị đưa thân áp chế ăn kiên mặt tị, đột nhiên hắn cảm thấy dường đụng phải vật thể nóng, hắn nghi hoặc, vội vàng mở đèn, mới phát hiện hắn vừa chạm phải trán Tô Bắc Bắc. Tần Nam cả kinh, lại thử lấy tay chạm trán Tô Bắc Bắc, cảm xúc nóng bỏng khiến trong lòng hắn khê động, còn tưởng hài tử này hôm nay tại sao lại chủ động, nguyên lai là phát sốt đem đầu óc chảy hồng. Hắn cũng không dám làm gì, lấy áo khoác, cũng không nhìn Tô Bắc Bắc, đem áo khoác của mình cho Tô Bắc Bắc, lập tức đem tiểu hài tử ngốc bị sốt còn mượn rượu làm càn bế lên.

Tô Bắc Bắc say rượu có điểm bắt đắc dĩ, nếu cầu hoan bắt đắc dĩ, cũng chỉ hảo ôm Tần Nam tiếp tục nhắm mắt ngủ, đương nhiên trước khi hấn ngủ, hấn đem chìa khóa nhà nhét vào lòng bàn tay Tần Nam.

Tần Nam cầm chìa khóa nghiền ngẫm nhìn Tô Bắc Bắc liếc mắt một cái, này xem như đem chính hấn giao cho ta sao. Hấn xuất điện thoại gọi cho thư kí.

“Uy, tiểu Lưu, nhà cô có phải ở gần tiểu khu Thần Uyển không, hiện tại đến số 2 lầu B đơn nguyên 402 một chuyến, nhớ rõ mang thuốc cảm mạo, cùng thuốc hạ sốt, nhanh lên.”

“A? được, tôi lập tức.” Điện thoại kia đầu chính là thư kí mỹ nữ của Tần Nam, Lưu Mẫn, nghe được lão tổng suất ca nửa đêm gọi mình, nói không chừng.... Nói không chừng, sẽ có ý đồ không tốt, xem ra nàng nên hảo hảo chuẩn bị một chút, có nên mặc nội y tình thú hay không đây, về phần thuốc cảm mạo nói không chừng lão bản có thú vui khác!

Khi nàng kích động tới nhà Tô Bắc Bắc, mới phát hiện một cảnh tượng càng khiến nàng nhiệt huyết sôi trào. Lão bản suất ca thể nhưng đang ngồi bên cạnh nam nhân đang ngủ vừa thấy đã biết là yêu nghiệt. Xem lão bản ẩn tình đưa tình, Lưu Mẫn nghĩ nghĩ xem ra đại nghiệp phải giao ban cho tiểu nam nhân này, hiên ngang lăm liệt phát phát tay, đối với đại gia đình hủ nữ phía sau hôn gió.

Tần Nam nhìn thấy thư kí si ngốc đứng ở cửa, liền biết được loại nữ nhân này giống Tô Tây, hướng về phía ngoài cửa vẫy vẫy tay: “Tiểu Lưu, đi vào, thuốc để lại trên bàn, thuận tiện đem chìa khóa này làm thêm một cái nữa.” Nói xong liền đem chìa khóa đưa cho Lưu Mẫn mới lấy lại tinh thần.

Hiện tại là 10 tối, lão bản, ngài muốn cho ta đi làm sao a! Nội tâm Lưu Mẫn như một vạn con ngựa chạy trên cỏ, đột nhiên lại muốn tìm cơ hội cho hai vị này, không nói hai lời liền đáp ứng, quay gót ra phía đại môn. Theo một tiếng”Cạch”, cả gian cầu thang chỉ còn một mình nàng. Trời ạ, lão bản, ta cũng là nữ nhân được chứ! Đương nhiên đến cuối cùng, Lưu Mẫn vẫn vì sự nghiệp hủ nữ, hy sinh cái tôi, thành toàn người khác.

Tần Nam nhẹ nhàng lay tỉnh Tô Bắc Bắc, “Bối Bối, uống thuốc ~” nhờ Lưu nữ nhân mua thuốc đúng là cách hay.

Nam nhân nằm trên sofa, từ từ mở mắt, nhìn nhìn chất lỏng màu nâu trong cốc, lắc lắc đầu”Ta không cần, thoát nhìn là rất đáng!”

Tần Nam thấy hấn có điểm sợ hãi, tiếp tục mỉm cười: “Không có việc gì, tôi biết cậu sợ đáng, đã thả riêng đường cho cậu.”

Tô Bắc Bắc tiếp tục chớp to mắt, muốn thỉnh cầu sự đồng tình, miễn cho bản thân chịu hình phạt, “Không cần!”

“Nếu không tôi uy cậu ~” Tần Nam trực tiếp sử xuất đòn sát thủ, xem thử tiểu hài tử có đi vào khuôn khổ không, không nghĩ ngờ Tô Bắc Bắc lại nhắm hai mắt lại, thả chết chứ không chịu khuất phục. Tần Nam

cũng lười cùng hài tử này quanh co, uống một ngụm thuốc rồi hôn lấy miệng Tô Bắc Bắc.

Nếu nói là khéo léo, cũng không sai. Lưu tiểu thư kí mới vừa đem chìa khóa trở về, hơn nửa đêm đi đánh khóa, khó khăn lắm mới làm xong, khi mở cửa tính giao cho lão bản thì nhìn thấy cảnh trên, máu mũi muốn phụt ra, vội vàng cầm di động chụp lại. Bình phục tâm tình mới gõ gõ cửa nàng đã trở lại.

Vì thế hai người trong phòng lập tức kinh ngạc, song song đỏ mặt.

Lưu Mẫn đành phải ra vẻ trấn định đem chìa khóa đặt ở chỗ để giày, “Lão bản, tôi đây đi trước, ngài coi như tôi không có tới, các người tiếp tục a!” Nói xong liền trốn.

Tần Nam có điểm bất đắc dĩ đi qua đóng cửa lại, lại nhìn về phía Tô Bắc Bắc”Hiện tại có thể tự uống hết đi! Nhìn cậu đang ghen!”

Tâm tư Tô Bắc Bắc sớm bị Tần Nam nhìn thấu, nguyên nhân vừa rồi Tô Bắc Bắc sống chết không uống thuốc hẳn tự biết, hiện tại bị tố giác, cũng không tính vãn.

Nhưng Tô Bắc Bắc cũng ngoài mọi người dự đoán ngoan ngoãn uống hết thuốc, tâm tư thế để chịu liên ngủ.

Tần Nam cũng lười làm ra vẻ, tắt đèn, lại sờ sờ cái trán tiểu hài tử, thấy nhiệt độ dần dần hạ, yên lặng ôm lấy Tô Bắc Bắc đi vào phòng ngủ.

Hắn đem Tô Bắc Bắc đặt ở trên giường, nhìn quanh phòng ngủ, sạch sẽ gọn gàng, hoàn toàn không giống một nam sinh trọ nơi bản xứ, hắn lại không ngờ rằng Tô Bắc Bắc vì hắn mới kích động quét tước vệ sinh một ngày.

Trên bàn Tô Bắc Bắc đặt một tấm ảnh, thoát nhìn hắn là Tô Bắc Bắc hồi nhỏ, thân thể cao lớn cùng hiện tại có vài phần tương tự, chẳng qua béo hơn một chút, rất là đáng yêu.

Tần Nam không hề động Tô Bắc Bắc hay gì đó, leo lên giường nằm cạnh Tô Bắc Bắc, im lặng ngủ.

15. Chương 15: Tình Dịch

Sáng sớm hôm sau, Tô Bắc Bắc mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện hắn đang nằm trên giường nhà mình, bên cạnh là Tần Nam. Tần Nam còn chưa có tỉnh, ngực phập phồng đều đều.

Tô Bắc Bắc vỗ vỗ cái đầu nặng nề choáng váng, đột nhiên nổi lên kí ức hôm qua hắn bán manh, ngạo kiều, ghen, nhất thời hồi hận vì ý tưởng linh tinh.

Có lẽ do Tô Bắc Bắc gây tiếng động lớn, khiến Tần Nam tỉnh, nhìn nhìn Tô Bắc Bắc đã tỉnh, “Người tỉnh!” Hắn nhanh chóng sờ sờ trán Tô Bắc Bắc, xác nhận cơn sốt đã lui mới đứng dậy tìm quần áo, đứng trước cửa sổ đuổi lưng.

“Kia... Cái kia, chuyện đêm qua người không cần để ý a!” Nhìn bộ dáng Tần Nam thoải mái, Tô Bắc Bắc ập ứng nói.

Tần Nam xoay người lại, nhìn Tô Bắc Bắc vẻ mặt manh thái nhịn không được nhéo mặt hắn một phen, mới cười hì hì nói: “Ta sao có thể quên lão bà của ta đêm qua đáng yêu như vậy?” Nói xong còn xoa nhẹ tiểu PP của Tô Bắc Bắc.

Tô Bắc Bắc tuy nói bình thường da mặt hắn có thể so với cái tường, nhưng Tần Nam này luôn chiếm tiện nghi của hắn, cảm giác xúc cảm dưới thân, mặt hắn đỏ lên, khiến trong lòng Tần Nam thấy ngứa ngáy, nhưng ngại người trên giường tạm thời còn mang bệnh nên không thể ăn luôn, chỉ có thể chờ thời cơ lần sau!

“Người đã khỏe, ta trước hết quay về công ty, muốn tìm ta thì gọi điện, điện thoại của lão bà, vì phu sao dám không tiếp.” Tần Nam nói, nói xong muốn đi.

Trong lòng Tô Bắc Bắc đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng gọi Tần Nam lại: “Chờ một chút, hôm nay người mang ta tới công ty người đi ~” chữ “đi” cuối cùng đặc biệt nhấn mạnh, khiến cho cả câu đều mang cho ý tứ làm nũng.

Tần Nam hiển nhiên đáp ứng, dù sao về sau cũng đi, nếu hôm nay hắn muốn đi, cũng không có gì không thể. Nhưng khi Tần Nam muốn ôm Tô Bắc Bắc, lại bị Tô Bắc Bắc lấy bệnh né tránh, có thể vì lý do đi đường, vì thế hắn đành phải nhìn Tô Bắc Bắc ở phía trước lão đạo đi đường, hắn chỉ có thể yên lặng theo sát ở phía sau hoài niệm xúc cảm mềm mại đêm qua.

“Oa!” Tô Bắc Bắc nhìn cao ốc trước mặt không khỏi thán phục.

Tuy nói hắn đã chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng hắn cũng không ngờ xí nghiệp Tần thị trong miệng Tần Nam thế nhưng lại nằm trong ở trung tâm đoạn đường hoàng kim bắc. Xem ra lần này hẳn thật sự đụng tới kim cương vương lão ngừ.

Tần Nam cũng không có để ý tới Tô Bắc Bắc ngăn người, kéo tay hắn tới phía cửa.

Hai người mới vừa bước vào đại môn công ty, một đám mỹ nữ liền nghênh đón, các nàng nhìn lão bản bạch mã vương tử tiên sinh cư nhiên nắm một tiểu chính quang minh chính đại đi vào. Đương nhiên, Lưu Mẫn là ngoại lệ, đối với nàng thì đêm qua đã xem được tiết mục khó thấy, bây giờ còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm. Nàng thấy Tần Nam đi vào công ty liền vội vã chạy ra nghênh đón, “Tần tổng, Lí tổng đã ở văn phòng chờ ngài.”

Tần Nam nhìn nhìn đồng hồ, vừa vặn 8 giờ, xem ra hôm nay Lí Lê Vũ tới sớm, bình thường y tìm tới hắn

cũng phải tầm 11 giờ. Nghĩ nghĩ rồi kéo tay Tô Bắc Bắc, hướng phía cửa màu bạc bên cạnh đi tới.

Tô Bắc Bắc có chút kỳ quái, rõ ràng tất cả mọi người đi thang máy bên kia, tại sao Tần Nam đem hắn đi hướng ngược lại, không lẽ là muốn làm gì đi, hắn hai ba lượt không đắc thủ nói không chừng đã nhịn không được, nam nhân mà~ Tô Bắc Bắc hình như lại quên hắn cũng là nam.

Tô Bắc Bắc còn thật sự tự hỏi một chút, kiên quyết sống chết cũng không chịu đi một bước.

“Người sao thế a, đi ~ nếu người không đi, trước mặt mọi người ta hôn người.” Tần Nam có điểm kỳ quái, trực tiếp dùng nhất chiêu uy hiếp.

“Muốn hôn thì hôn, ta có chết cũng không theo.” Tô Bắc Bắc nghĩ ôm cũng đã ôm qua, thì sợ gì hôn a ~

Tần Nam nhìn vẻ mặt này chỉ biết tiểu hài tử này lại muốn chơi người khác, “Lão bà, người đừng như vậy, chủ động như vậy vì phu sẽ ngượng ngùng. Bên kia là thang máy chuyên dụng của ta, người muốn đi đâu vậy.”

Nếu Tần Nam không nhỏ giọng nói những lời này, Tô Bắc Bắc nhất định ngay tại chỗ nổi trận lôi đình. Cuối cùng hắn cũng chỉ hảo ngoan ngoan theo sát Tần Nam đi vào cái cửa màu bạc kia.

“Tại sao người phải đi thang máy chuyên dụng a” Tô Bắc Bắc vẫn không thể lý giải nhóm tư bản có chủ nghĩa lãng phí.

“Ân, một là vì khoe khoang, hai là ai mà nguyện ý cùng nhiều người chen chúc một thang máy, ba là có chống đạn, phải cam đoan ta được an toàn, bốn, có rảnh người có thể theo ta thử xem.” Tần Nam ý vị thâm trường, khiến Tô Bắc Bắc vừa mới chỉ nghe qua, vẫn không thể không hiểu sai.

Đương nhiên, hắn quả thật suy nghĩ không lệch lạc.

Nam nhân mà ~

Phòng làm việc của Tần Nam ở tầng 28 cao nhất, cũng là nơi ngắm cảnh tốt nhất, thế cho nên cửa thang máy vừa mở ra Tô Bắc Bắc liền thấy toàn bộ thành phố. May mà Tần Nam ở bên tai hắn nhắc nhở chỗ đó có cửa sổ, nên hắn run rẩy bước từng bước nhỏ.

Trong phòng trang hoàng thực bình thường, so với trên TV với căn phòng này không sai biệt lắm, hiển nhiên cũng không làm Tô Bắc Bắc giật mình nhiều, có điều chính là nam nhân ngồi ở sofa kia có chút khiến người ta mờ mắt. Nếu không ra thì đó chính là Lí Lê Vũ trong miệng Tần Nam.

Người này cả người tản mát ra một hơi thở khiến kẻ khác bị áp bách, dung mạo không thể chèn vào đâu, con mắt tinh tế, cái mũi cao thẳng, môi dày vừa phải, mang theo vài phần khí chất âm nhu, nhìn Tần Nam đi

tới phía y, khoe miệng cong lên nụ cười khiến hơi thở áp bách bị xua tan, cả người chuyển sang thoải mái hơn nhiều.

Tô Bắc Bắc đi theo phía sau Tần Nam, nhìn biểu tình hai người, có thể đủ nhìn ra bọn họ đã nhận thức thật lâu, đó là một loại người chuyên thuộc có ăn ý.

“Tiểu Tần Tần, người rốt cục đã đến, ta chờ người đã lâu!” Lí Lê Vũ ngồi ở sofa tự giác dịch qua một bên, cho Tô Bắc Bắc cùng Tần Nam hai vị trí, “Kim thiên này là ai a?”

“Tôi gọi là Tô Bắc Bắc.” Tô Bắc Bắc không đợi Tần Nam mở miệng, tự giới thiệu mình, hẳn không hiểu tại sao trong lòng không thoải mái.

Tần Nam có thể cảm giác vị dấm chua nồng đậm người bên cạnh, “Về sau chính là tẩu tử người! Người hôm nay tới tìm ta làm gì.”

“Ta muốn kết hôn, tới gặp người đưa thiệp cưới.” Lí Lê Vũ không có dài dòng, đem tấm thiệp đỏ đặt ở trên bàn trước mặt Tần Nam.

Tô Bắc Bắc ngăn ra, nội tâm nhất thời vô cùng reo hò nhảy nhót, xem ra hẳn không cần lo lắng ba cái vấn đề này, trực tiếp cầm lấy thiệp cưới trên bàn, ánh mắt dừng lại trên dòng chữ: Vương Thạch, Tần Nam?

16. Chương 16: Tình Dịch? (hai)

Hảo huynh đệ Vương Thạch từ khi nào thì biến thành gay, nhưng lại cùng Tần Nam có quan hệ khiến trong lòng Tô Bắc Bắc tạc ra một đạo sấm sét đánh xuống, hẳn nhớ không nhầm mấy ngày hôm trước còn cùng bạn gái mở party.

“Ngượng ngùng, đó là tên phù rể cùng phù dâu.” Lí Lê Vũ nhìn ngón tay Tô Bắc Bắc sờ kinh tại chỗ, rất nhanh giải thích sai lầm.

Tô Bắc Bắc lúc này mới bình tĩnh, bất quá, “Tần Nam sao lại là phù dâu?”

Tần Nam ngồi ở một bên sau khi nghe xong cũng lại gần xem, hơi thở đột nhiên thay đổi, “Tại sao ta là phù dâu!” Tần Nam không dùng câu nghi vấn, mà thật nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“A, là vì ta không nhận thức nữ sinh nào, chỉ có thể làm phiên tiểu Tần Tần một chút! Nếu người không muốn, cũng có thể tìm người khác thay thế nga!” Nói xong Lí Lê Vũ còn kì ý ngắm Tô Bắc Bắc liếc mắt một cái, Tần Nam lập tức hiểu ý, “Lão bà, người thay thế vì phụ đi làm phù dâu đi.”

Ngữ khí của Tần Nam hoàn toàn không có làm Tô Bắc Bắc cự tuyệt, hắn cũng đã nghĩ thử một lần, vì thế đáp ứng.

Lí Lê Vũ nói tiếp: “Hôm nay giữa trưa ta an bài ở nhà hàng DISCO, vừa vặn Tần Nam người đem Bắc Bắc theo” Nói xong nằm xuống sofa.

“Buổi sáng hôm nay người tính toán ngay tại phòng ta lẫn lộn? Vậy người cùng Tô Bắc Bắc, ta có việc a, ra cửa quẹo trái tới phòng VIP nghỉ.” Tần Nam có loại cảm giác vui sướng.

Lí Lê Vũ ai oán nhìn Tần Nam liếc mắt một cái, đứng dậy, kéo Tô Bắc Bắc, “Được rồi, Bắc Bắc chúng ta đi.”

Tô Bắc Bắc cũng hung hăng trừng mắt nhìn Tần Nam liếc mắt một cái, nắm chặt tay Lí Lê Vũ, đi theo ra ngoài.

Kỳ thật trong lòng Tần Nam reo hò nhảy nhót, buổi sáng hôm nay có năng lực chuyên tâm công tác.

Trong phòng VIP.

Tô Bắc Bắc đi theo Lí Lê Vũ đến phòng nghỉ, Lưu Mẫn bưng tới cho hắn hai đĩa hạt dưa liền yên lặng đi ra ngoài, kỳ thật trong lòng nàng đang suy nghĩ Lí Lê Vũ tên hỗn đản này, cứ nhiên dám thông đồng phu nhân lão bản nhà của ta, xem lão bản không tha cho người.

“Tô Bắc Bắc người đừng giả vờ, lúc người ăn dấm chua thật đúng là đáng yêu!” Lí Lê Vũ cười gian nói ra lời này.

Tô Bắc Bắc sao có thể hạ giọng, “Nói mau, người cùng Tần Nam có quan hệ gì.”

Vì thế mất tới một giờ Tô Bắc Bắc mới biết rõ chuyện cũ của bọn họ, nguyên lại Lí Lê Vũ một mực theo đuổi Tần Nam, Tần Nam thấy phiền liền nhận thức y làm đệ đệ.

“Sau đó?”

“Không có”

“Thực không có?” Tô Bắc Bắc vẻ mặt không dám tin.”Về sau ta sẽ gọi người là Lê Vũ ca đi!”

“Bối Bối ta là tiền bối người nga” Lí Lê Vũ cũng không khách khí, thoải mái như đã quen biết từ lâu, sau đó trộm ghé vào tai Tô Bắc Bắc nói: “Bối Bối người về sau phải cẩn thận Tần Nam bên ngoài... Nga, hắn trước kia có không ít tiểu tình nhân.”

Tô Bắc Bắc lại nghĩ, chỉ cần người ly xa Tần Nam một chút thì tốt rồi, mau kết hôn đi, mau kết hôn đi.

————— ba giờ rưỡi sau —————

“Người ít điểm!”

“Đừng nhìn, so với người cao hơn.”

“Ta sao lại muốn chết a?”

“Nga ha ha ha ha!”

Tô Bắc Bắc cùng Lí Lê Vũ hai người để tay trên màn hình cắt tới vạch tới, bắt diệc nhạc hồ, thẳng đến khi Tần Nam đến, hắn có chút buồn bực nhìn lão bà nhà mình dựa vào Lí Lê Vũ ngoạn rất HIGH, nhất thời vẻ mặt đầy hắc tuyến, vừa rồi không phải là một bộ cừu nhân tức tới đỏ mắt sao.

Tô Bắc Bắc nhìn Tần Nam đến, không coi ai ra gì kéo Lí Lê Vũ “Đi, đi ăn cơm.”

Lí Lê Vũ cũng không phải là một người có cơ bắp, nhìn Tần Nam kia nghiêm mặt, y cũng chưa từng gặp qua, trong lòng cảm thấy chơi tốt lắm, liền cùng Tô Bắc Bắc hai người tay nắm đi ra ngoài, lúc gần đi cũng không quên cấp Tần Nam phao mị nhân.

Tần Nam nhìn hai người một bộ ca lương, lại nhìn Lí Lê Vũ, hắn bắt đầu tự hỏi có phải nhìn lầm người hay không. Y sao có thể coi trọng Tô Bắc Bắc bị người khác mua đi trả lại. Quên đi, buổi tối sẽ tính sổ, dù sao Tô Bắc Bắc cũng chạy không được. Nghĩ nghĩ liền đuổi theo.

Lúc xuống lầu lại thấy Tô Bắc Bắc cùng Lí Lê Vũ hai người đang đứng ở bên cạnh xe hắn, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Tần Nam.

“Xe của người xe?” Tần Nam tức giận nói.

“Bị ba ta tịch thu.” Lí Lê Vũ như cũ là vẻ mặt cười tủm tỉm.

“Ngạch..... Được rồi, lên xe.” Tần Nam bắt đắc dĩ gật đầu, người này thật đúng là da mặt dày.

17. Chương 17: Bữa Tối (một)

Đọc theo đường đi Tần Nam nghe Lí Lê Vũ cùng Tô Bắc Bắc ở phía sau bô bô nói không ngừng, trong lòng đặc biệt cảm thụ tư vị. Hai người phía sau cảm giác được mùi ghen tuông nồng đậm phía trước, lại lặng lẽ nói càng hăng say hơn. Xe đứng ở trước cửa một tòa nhà kiến trúc thuần trắng, mấy phục vụ mặc áo sơ mi trắng đeo nơ màu đen tiến tới mở cửa xe, một người đứng đầu tiến ra, vừa đúng 90 độ cúi đầu, “Lí tiên sinh, hoan nghênh đã tới DISCO, bên này thỉnh. Bằng hữu ngài đã ở phòng số 8 chờ ngài “

“Ân.” Lí Lê Vũ nhẹ nhàng lên tiếng, đoàn người đi theo phục vụ kia vào đại môn.

“Người kia sao nhận thức được người a?” Tô Bắc Bắc có điểm kỳ quái, liền hỏi Lí Lê Vũ.

“Nga, ta là VIP cũng là khách quen nơi này, qua thời gian, bọn họ nhận thức ta.” Lí Lê Vũ có điểm không chút để ý hồi đáp.

Nhưng thẳng đến khi phục vụ đưa cho Tô Bắc Bắc menu thực đơn, hắn mới phản ứng lại đây là nơi chỉ giành cho người giàu có, trên cơ bản không đồ ăn nào nhỏ hơn ba số 0, vì thế hắn quyết đoán đem quyền lợi gọi món ăn giao cho Tần Nam.

Tần Nam cũng thường tới nhà hàng này, tùy ý liếc mắt qua menu một cái, liền đối phục vụ nói: ” Cho chúng ta như bình thường là tốt.” Nói xong đã đem menu đưa cho Lí Lê Vũ, “Dù sao là người mời khách, ta sẽ không khách khí.”

“Dù sao cũng không phải ta trả tiền, Trầm Đan nhà của ta hôm nay mời khách.” Lí Lê Vũ vẻ mặt không sao cả, Tô Bắc Bắc lại có điểm buồn bực, tên Trầm Đan nà sao hắn cảm thấy nghe ra rất quen tai.

Tô Bắc Bắc đang nghĩ nghĩ, cửa bao sương đột nhiên bị mở ra, có hai người đi vào, Tô Bắc Bắc rất nhanh thấy được gương mặt rất quen thuộc của hai người kia, “Vương Thạch?”

“Oa, Tô Bắc Bắc, người sao lại ở chỗ này?” Vương Thạch thần sắc kinh ngạc, không ngờ ở chỗ này đụng tới Tô Bắc Bắc, hắn có điểm không thể tin được, điều khiến hắn cảm thấy bất khả tư nghị chính là, Tô Bắc Bắc dường như cùng người nam nhân bên cạnh quan hệ thập phần không đồng nhất.

“Ngạc, người theo ta đi ra một chút.” Lời muốn nói ra tựa hồ rất nhiều, Tô Bắc Bắc trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa biết nên nói gì trước, tìm từ cũng không tiện. Hắn đơn giản đem Vương Thạch ra ngoài nói rõ ràng. Hắn cùng Tần Nam đánh tiếng chào hỏi, “Có chút việc ta đi ra ngoài một chút”, liền ly khai chỗ ngồi.

Vì thế Vương Thạch đã bị Tô Bắc Bắc nửa túm nửa kéo ra cửa, để lại ba người trong bao sương hai mặt nhìn nhau.

Trừ bỏ Vương Thạch ra, một danh nam tử khác chính là Trầm Đan, hắn hướng về phía Tần Nam đánh tiếng chào hỏi, thực tự nhiên đi tới bên cạnh Lí Lê Vũ, kéo ghế ra ngồi xuống.

“Đan Đan, người rốt cục đã đến, ta chờ nhĩ hảo lâu!” Lí Lê Vũ nhìn Trầm Đan liền nhẹ nhàng mềm mại dựa vào, dù sao ngày mai sẽ kết hôn, mặt Trầm Đan không đổi sắc, ngược lại là vẻ mặt Tần Nam đầy hâm mộ, nếu Tô Bắc Bắc có thể biến thành như vậy thật sự là có bao nhiêu tốt đẹp.

“Tiểu Vũ, bọn họ là sao a!” Trầm Đan ôn nhu cười hỏi Lí Lê Vũ.

Lí Lê Vũ biết hẳn ám chỉ chính là Tô Bắc Bắc cùng Vương Thạch, lắc lắc đầu, làm động tác tay hẳn cũng không biết, rồi nói sang chuyện khác, nói tới hôn lễ ngày mai.

Tần Nam nhìn Lí Lê Vũ cùng Trầm Đan hai người minh mục trường đảm (táo bạo) ân ái, lại nghĩ tới Tô Bắc Bắc vừa nãy cùng một nam tử đơn độc độc đi ra ngoài, trong lòng bắt đầu bốc lên mùi dấm chua. Hẳn lại không thể đi ra ngoài tìm, hẳn vẫn tín nhiệm Tô Bắc Bắc.

18. Chương 18: Bữa Tối (hai)

Quay trở lại Tô Bắc Bắc bên kia, hẳn cùng Vương Thạch ở trong đại sảnh nửa ngày, cuối cùng ở trong đại sảnh lạc đường.

“Thôi đi, người cũng đừng tìm WC gì nữa, nói thẳng đi!” Vương Thạch bị Tô Bắc Bắc dẫn ở trong đại sảnh vòng vo vài vòng, rốt cục không thể kiên nhẫn.

“Ta đây nói ra ngài đừng quá kinh ngạc a!” Tô Bắc Bắc thập phần thành khẩn nói.

“Không có việc gì không có việc gì người nói đi!” Vương Thạch nhún vai, bằng hữu từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ sẽ không có chuyện gì khiến Vương Thạch kinh ngạc, toàn có Vương Thạch làm cho hẳn kinh ngạc.

“Ta là gay.” Vương Thạch nghe xong lời này, dù sao không nói cũng bị một đao, Tô Bắc Bắc trực tiếp nói ra vấn đề quan trọng nhất trước.

Vương Thạch quả nhiên vẫn xem nhẹ tin tức Tô Bắc Bắc vừa nói, “Bối Bối, không.... không phải là, người thích nam nhân? Người sẽ không dối ta....”

“Đương nhiên không có, đúng rồi, người còn không nói cho ta biết, hôm nay người tới đây làm gì!” Tô Bắc Bắc lúc này mới nhớ tới nghi vấn của hẳn, buổi sáng cùng Lí Lê Vũ trò chuyện nên đã quên.

“Tình huống của ta so với người đơn giản hơn, Trầm Đan người chắc không nhớ, lúc đại học năm ba chúng ta ở căn tin bính học trưởng kia, lúc ấy hẳn đuổi tới ta người còn nhớ không, dù sao sau này đã trở thành bạn tốt, cho nên lần này ta sẽ làm phải cho hẳn!” Vương Thạch nhớ lại, đem sự tình trải qua thuật lại một lần.T

“Ta nhớ ra rồi, tách nào ta mới thấy nam tử kia thì thấy quen mắt, ” Tô Bắc Bắc lúc này mới nhớ tới lúc đại học năm ba, có một lần Vương Thạch cùng hắn đến căn tin ăn cơm tối, kết quả gặp một nam tử bộ dạng không công tịnh tịnh tự xưng là Trầm Đan, so với bọn hắn lớn hơn cấp, tìm Vương Thạch hỏi số điện thoại, vài ngày sau Vương Thạch khóc lóc kể lể với Tô Bắc Bắc về Trầm Đan làm trò tởn tình với bạn gái hắn.

“Rồi rồi, chúng ta mau trở về, người không biết nam nhân vừa ngồi bên cạnh người nhìn người lúc đi ra, đôi nhãn thần kia đều có thể giết ta.” Trong giọng nói của Vương Thạch mang cảm giác không tốt đẹp.

Tô Bắc Bắc nghe nói như thế liền đỏ mặt, không được tự nhiên nói: “Vương Thạch, người đừng nháo!”

“Ai, ta nói Bối Bối người đừng tìm lão công nhân nhớ khó tính như đàn bà, đi!” Vương Thạch tiếp tục nói những lời không hay, ánh mắt lại nhìn chằm chằm phía sau Tô Bắc Bắc.

Tô Bắc Bắc cũng lười cùng hắn cãi nhau, xoay người thì đã thấy Tần Nam ngay phía sau hắn.

“Bối Bối, đi!” Tần Nam hướng về phía Vương Thạch cười, xoay người kéo lại tay Tô Bắc Bắc.

Vương Thạch thập phần tự nhiên quay về bao sương, còn lại hai người tay trong tay chậm rãi đi theo.

“Nam Nam, hai người các người đã trở lại ~” Lí Lê Vũ nhìn Tô Bắc Bắc cùng Tần Nam hai người tay nắm từ ngoài cửa đi vào, kéo tay phải Trầm Đan, tựa vào vai hắn, cười nói.

Tô Bắc Bắc nhanh chóng buông lỏng tay Tần Nam ra, cúi đầu về chỗ ngồi.

Trầm Đan nhìn Tô Bắc Bắc một cách đơn thuần đến không được tự nhiên, mỉm cười, “Vài năm không thấy, Bắc Bắc người vẫn không thay đổi a!”

“Nào có?” Tô Bắc Bắc không được tự nhiên nói, kỳ thật hắn cùng Trầm Đan gặp mặt đếm ra cũng chỉ năm sáu lần mà thôi.

“Nga, theo ta cùng một chỗ thôi!”

Vương Thạch thật sự nhìn không nổi, dẫn đầu giơ ly rượu lên, “Tốt lắm, tốt lắm, các người đủ rồi a! Đến! Vì Trầm Đan cùng Lí Lê Vũ cụng ly!”

Thanh âm ly rượu va vào nhau vang lên, tầm mắt bắt đầu có chút mơ hồ, tan hòa vào nhau

19. Chương 19: Hôn Lễ

“Oa ~” Tô Bắc Bắc ngồi dậy trên giường, trước mắt hần là những cảnh tượng quen thuộc vào buổi sáng. Đêm qua bị bắt uống không ít rượu, hình như là Tần Nam đem hần về nhà, sau đó nói có người tìm Tần Nam thì hần đi luôn.

Tô Bắc Bắc có thói quen khi ngủ dậy sẽ cầm đồng hồ báo thức hello kitty xem giờ, bây giờ đã 9h30, hôn lễ của Lí Lê Vũ cùng Trầm Đan 12 giờ mới bắt đầu, hơn nữa hần còn làm phù dâu, Lí Lê Vũ bảo hần ngày mai 11 giờ phải đến, xem ra hần nên rời giường. Ngày hôm qua Lí Lê Vũ nói bọn họ sẽ cho chuẩn bị trang phục phù dâu cho hần, bởi vậy Tô Bắc Bắc không hề nghĩ ngợi sẽ mặc theo.

Đến hội trường, Tô Bắc Bắc mới ý thức được cái gì tên là kích thích tên là ma quỷ. Khi Lí Lê Vũ cầm chiếc váy thuần trắng đi tới phía hần, nụ cười ban đầu trên mặt hần nhìn như vô hại đến ngưng tụ thành một đoàn, trong khoảng thời gian ngắn, sát khí hiện ra.

“Bối Bối, người cuối cùng cũng tới, Tần Nam sao không đến cùng người a! Theo ta đi thay quần áo đi!” Lí Lê Vũ căn bản không thèm để ý chiếc váy trên tay, một bộ thái độ bình thường nói với Tô Bắc Bắc.

“Điện thoại cho Tần Nam không được, còn có, người... Người xác định đây là cho ta?” Tô Bắc Bắc hít một hơi, chỉ chỉ chiếc váy trên tay Lí Lê Vũ, hỏi.

“Àn, đúng vậy, người thích không.” Lí Lê Vũ mặt mang tươi cười nhưng trong lòng lại lo lắng, gọi cho Tần Nam thì không được, đêm qua khi hần tiếp điện thoại, sắc mặt biến dạng, sẽ không phải là.. Lí Lê Vũ không dám nghĩ, nếu sự tình như hần sở liệu, như vậy sẽ phát sinh cái gì đó không thể tưởng tượng, trên mặt lại vẫn như cũ làm ra một bộ mỉm cười.

“Người mặc vào thử xem!” Tô Bắc Bắc không có chú ý tới sắc mặt Lí Lê Vũ biến hóa, vẫn đang mắng Tần Nam ngàn đao kia, đem sống dao phi tới hần.

“Bối Bối, không có việc gì, cùng lắm thì ta cho người cái tóc giả nữa, giả nữ cũng hay.” Lí Lê Vũ ra sức thuyết phục Tô Bắc Bắc

Tô Bắc Bắc đang muốn phản bác, bỗng nhiên thấy ở hành lang một thân ảnh giống Tần Nam, hần vừa định vẫy tay chào, thân ảnh kia lại tiêu thất, quay đầu lại thấy Lí Lê Vũ hình như cũng không phát hiện ra..

“Vừa nãy hình như ta thấy người giống Tần Nam.” Tô Bắc Bắc nói.

“Nào có, buổi sáng hôm nay hần phải họp, Bối Bối người cũng đừng loạn nhìn.” Lí Lê Vũ càng ngày càng có loại dự cảm điềm xấu, lại thấy đằng trước Trầm Đan đang đối với bọn họ vẫy tay.

Tô Bắc Bắc cũng lười truy cứu vấn đề này, thấy Trầm Đan một mình đến liền đánh tiếng chào hỏi, “Trầm Đan!”

Lí Lê Vũ thấy Trần Đan đến, cũng chạy tới, “Đan Đan, người sao giờ mới đến nha ~”

“Vừa nãy bị kẹt xe, chúng ta đi thôi, Vương Thạch cũng tới rồi.” Trần Đan mỉm cười nói, đưa một bàn tay ôm lấy thắt lưng Lí Lê Vũ.

“Ân, chúng ta đi thôi, Tô Bắc Bắc người còn phải thay quần áo.” Lí Lê Vũ giờ giờ chiếc váy trong tay, thần sắc rất là đắc ý.

Tô Bắc Bắc còn muốn nhờ Trần Đan cầu cứu, không ngờ Trần Đan lại cười đến thập phần tà ác, “Bối Bối, người thử xem, gặp chuyện không may ca sẽ che chở người.” Nói xong liền ôm Lí Lê Vũ đi khỏi.

“Các người là đồ đáng ghét!!!” Vì thế hắn chỉ ở trong lòng yên lặng tạc mao.

“Hắn hình như đã trở lại.”

“Thật không?”

“Ta đoán vậy thôi, vậy Tô Bắc Bắc kia làm sao bây giờ.”

“Có thể giúp thì tận lực giúp hắn đi.”

“Chỉ là ta muốn xem Tô Bắc Bắc là thật tâm, hơn nữa Nam Nam lần này cũng thật sự muốn vậy.”

“Dù sao về tình yêu ai thông báo trước sẽ liền thua.”

“Ân?”

“Ta chính là bại bởi người, lão bà, đi thôi. Đừng quên chúng ta còn có hôn lễ a.”

“Úc, đi thôi, ta còn muốn nhìn Tô Bắc Bắc mặc trang phục phù dâu nào.”

20. Chương 20: Bảo Táp Đêm Trước

Tô Bắc Bắc nhìn hai người lặng lẽ chậm rãi rời khỏi, lại nhìn nhìn chiếc váy Lí Lê Vũ đưa cho, ngoan ngoãn trở lại phòng thay quần áo.

Ngạc nhiên chính là cái váy này thế nhưng vừa vặn vừa người hẳn, Vương Thạch sau đó đã nói một câu: ta cùng nhóm tiểu đồng đều sợ ngày người!

Tô Bắc Bắc vốn đã trắng, thân mình lại gầy, trái phải sống mái mặc biện, hẳn còn đang ở trước gương so sánh, tổng cảm thấy hẳn có điểm là lạ, nhưng Vương Thạch lại thúc giục hẳn nhanh lên vì hôn lễ sắp bắt đầu rồi, cho nên hẳn cũng chỉ vội vàng ngắm bản thân trong gương liếc mắt một cái liền xoay người ly khai.

Hôn lễ cử hành tại một tiểu giáo đường, cũng không có nhiều người, chỉ có một ít nam hài cùng độ tuổi với Tô Bắc Bắc, Tô Bắc Bắc cũng không tính toán cùng bọn chúng dây dưa, trực tiếp đi tới chỗ Vương Thạch.

Vương Thạch thấy Tô Bắc Bắc đi tới, ra tiếng nghênh đón: “Bối Bối, người đây là lần đầu tiên a.”

Tô Bắc Bắc nhìn hẳn liếc mắt một cái, đảo cặp mắt trắng dã nói: “Đúng vậy, lần đầu tiên làm phù dâu!”

“Bối Bối, người đừng nói như vậy a!” Vương Thạch tiếp tục trêu đùa.

“Vương Thạch!”

“Bối Bối, Vương Thạch, các người nhanh lại đây, hôn lễ phải bắt đầu rồi.” Tiếng Trầm Đan vang lên ngăn lại tiếng Tô Bắc Bắc.

“Nga, được.” Vương Thạch vội vàng đáp, lại quay đầu lại đối Tô Bắc Bắc nói: “Đúng rồi, Bối Bối, nam nhân của người đâu, sao vẫn chưa thấy đâu?”

Tô Bắc Bắc cũng đồng dạng cảm thấy nghi hoặc, lắc lắc đầu nói: “Ta cũng không biết. Chúng ta đi nhanh đi” Tô Bắc Bắc cố ý đổi đề tài, cũng cố gắng bắt buộc bản thân không cần để ý, nói xong liền nện bước.

“Tô Bắc Bắc, Tần Nam nói hẳn hôm nay phải họp có thể không thể tới, muốn ta nói với người một tiếng.” Lí Lê Vũ nhìn về phía Tô Bắc Bắc nói, tay hẳn cầm micro.

Lí Lê Vũ có thể phát hiện trên mặt Tô Bắc Bắc lóe lên tia cô đơn, nhưng cũng chỉ tiếp tục mỉm cười, kéo Tô Bắc Bắc hướng tới chỗ nghi thức.

Trong lòng Tô Bắc Bắc có một loại dự cảm không quá tốt lành, có lẽ chính là giác quan thứ sáu của tiểu thụ đi.

Mãi cho đến khi hôn lễ bắt đầu, Cha đứng ở giữa hỏi “Con nguyên ý” Tô Bắc Bắc mới từ trạng thái hốt hoảng phục hồi lại tinh thần. Hẳn nhìn hai vị mặc áo trắng đứng ở trước bàn thánh tay nắm tay, trên mặt dào dạt nụ cười hạnh phúc.

“Ta nguyện ý.”

“Ta nguyện ý.”

Thanh âm kiên định mà vang dội xoay quanh trong giáo đường nho nhỏ, không có một tia u buồn. Dương quang bao phủ hai người, trên mặt trần đầy nụ cười hạnh phúc.

Đứng ở một bên, Tô Bắc Bắc yên lặng nhìn tân nhân trên bục, khóe miệng không tự giác gọi lên nụ cười, ngốc nghếch cười rộ lên, có lẽ, chắc chắn năm sau, hắn cũng có thể cùng một nửa của mình một chỗ. Chỉ tiếc, hiện tại Tần Nam không ở bên cạnh, bằng không hắn cũng có thể yêu cầu hắn.

Trên bục, một đôi thiên hạ mộc dục dương quang ôm nhau, môi dán môi, để lộ tư thái mất tự nhiên khiến người ta hâm mộ không thôi.

Vì thế, thời gian chỉ ngưng đọng ở đó, tại nơi ấm áp dương quang.

Chỉ tiếc, tầng mây sau lưng lại u ám như mưa.

21. Chương 21: Có Lẽ Đã Phát Sinh Cái Gì

“Tần Nam, người đứng lại.” Thanh âm một người trẻ tuổi ở phía sau vang lên, Tần Nam theo bản năng xoay người, thấy được thân ảnh quen thuộc kia.

“Phương Tổ?” Tần Nam không thể tin vào mắt, thân hình nhỏ xinh, ánh mắt quen thuộc yên lặng nhìn hắn, trong giọng nói còn có sự kiên định khiến hắn khó có thể bỏ qua.

Phương Tổ chạy, bổ nhào vào Tần Nam. Tần Nam trở tay không kịp tiếp được người kia.

“Nam Nam.” Phương Tổ ghé vào tai Tần Nam nhẹ nhàng kêu.

“Tổ ——” Ngữ khí kéo dài có điểm chần chờ, hắn đã không phải Tần Nam hồi trước, trước kia Phương Tổ xuất ngoại, hắn chỉ là một tiểu nhân viên bình thường trong công ty, Phương Tổ lúc đó đoạn tuyệt sớm đã khiến hắn chết tâm, bọn họ không phải đã nhất đao lưỡng đoạn sao, hiện tại lại là loại tình huống gì. Huống hồ, hắn bây giờ còn có Tô Bắc Bắc, hắn không có khả năng lại cùng Phương Tổ cùng một chỗ.

Vì thế hắn rất nhanh chóng sửa lại lời nói, “Phương Tổ, người làm gì?” Tùy tay đẩy ra người đang gắt gao ôm lấy mình.

“Nam, Nam Nam?” Phương Tố bị đẩy ra cảm thấy thập phần bất khả tư nghị, ngữ khí trở nên rất nghi hoặc.

“Ta đã có vợ, Phương Tố, ta hy vọng người cũng nên tự trọng.” Tần Nam nhú nhú mày.

“Nam Nam, không có khả năng, người yêu ta như vậy, lúc này mới có hai năm, sao có thể biến thành như vậy.” Con mắt Phương Tố tràn ngập nghi ngờ, hốc mắt trong nháy mắt đỏ một vòng.

“Khi người đi, có nghĩ như vậy sao?” Ánh mắt Tần Nam dần dần trở nên sắc bén, từ ánh mắt đối phương hẳn có thể đoán được ý đồ đối phương.

“Người không phải muốn khảo nghiệm ta? Nam Nam ta không sợ. Ta thật sự yêu người, hai năm trước ta ta đi là có nguyên nhân, người phải hiểu a!” Trong lời nói trộn lẫn ủy khuất.

Tần Nam không chút do dự xoay người bước đi, hẳn cho tới bây giờ sẽ không nhặt thứ đã vứt bỏ trở về.

“Nam Nam người đừng đi!” Phương Tố chạy theo, song chưởng ôm lấy thắt lưng Tần Nam.

Ấm áp bất chợt đưa tới khiến Tần Nam cảm thấy khoái hoạt, hẳn không che dấu không được sự chán ghét, vừa định giãy dụa, một bàn tay lại che lấy mắt hắn, Phương Tố nhỏ giọng nói: “Nam Nam, cho ta một nụ hôn cuối cùng được không”. Ánh mắt lại nhìn về phía một bóng đen nho nhỏ phía trước.

“Chỉ một nụ hôn”?

“Ân”.

“Hảo.”

Nhưng Tần Nam lại không biết ở hành lang có một thân ảnh mặc váy đi tới.

Tần Nam cúi đầu, cưỡng chế cảm xúc chán ghét, gặp phải đôi môi từng quen thuộc kia.

Không có một khoái cảm, đơn thuần đụng vào mà thôi.

Hôn lễ tiến hành thuận lợi, Tần Nam đúng như lời Lí Lê Vũ, không có đến. Nghi thức đã xong, những khách nhân cũng lục đục tới nhà ăn. Tô Bắc Bắc biết việc nên làm việc cũng làm xong rồi, tính toán trở lại phòng thay quần áo đem chiếc váy đáng ghét cởi ra, mau mau thay đổi khỏi khuất nhục hình tượng. Vì thế hắn cũng không ra tiếng với Vương Thạch bọn họ, chạy thẳng tới phòng thay quần áo.

Đường tới phòng thay quần áo cách chỗ cử hành hôn lễ một hành lang dài, Tô Bắc Bắc vội vàng chạy trong hành lang, ở xa thấy được hai thân ảnh.

“Chỉ một nụ hôn?”

“Ân.”

“Hảo.”

Đúng lúc những lời này lọt vào tai Tô Bắc Bắc, ý nghĩa đó là đại bất đồng, trong nháy mắt, hắn thậm chí quên sự ngưng ngừng bình thường, cước bộ không khống chế bước tới phía trước. Tần Nam cúi đầu hôn người kia thoát nhìn tuổi tác so với hắn không sai biệt lắm. Tô Bắc Bắc đột nhiên có suy nghĩ có nên xông lên phía trước đánh tiểu tam kia.

Song phương đều nhắm mắt lại, thật giống tân nhân mới, thâm tình chân thành.

Tần Nam lại nhắm mắt lại, trong đầu hắn nhớ tới khuôn mặt góc 13 của Tô Bắc Bắc.

“Tần Nam.” Không một tia kích động, Tô Bắc Bắc không thể trấn tĩnh kêu ra cái tên kia.

Tần Nam nghe được tiếng gọi trong chớp mắt, trong lòng lộp bộp, theo ý thức đẩy Phương Tố ra.

“Bối Bối, tin tưởng ta.” Tiếng Tần Nam rõ ràng có chút lo lắng không thôi.

“Hảo, đi thôi.” Tô Bắc Bắc chạy tới giữ chặt tay Tần Nam, dùng sức kéo, lại lấy tư thái trên cao nhìn xuống nhìn Phương Tố bị đẩy ra vài bước.

Hai người nắm tay ly khai hiện trường.

Khóe miệng Phương Tố gợi lên một đạo cười lạnh, trên mặt âm trầm không hiểu nổi, nếu hai năm trước, y không ly khai, có phải người hiện tại lôi kéo tay Tần Nam sẽ là y không. Có phải tình cảm của bọn họ cũng sẽ vững vàng như vậy, nhưng, y thật sự làm không được. Cho nên: “Chúc các người hạnh phúc.”

Thanh âm Phương Tố ở phía sau hai người vang lên, không có một tia tình cảm dư thừa.

Tô Bắc Bắc không để ý đến Phương Tố, dùng sức nhéo nhéo bàn tay Tần Nam, đi về phía phòng thay quần áo.

“Bối Bối.” Trong lòng Tần Nam bất an không yên, Tô Bắc Bắc khác thường hơn trước, nếu dựa theo bình

thường Tần Nam khẳng định hẳn sẽ đem Bối Bối hảo hảo phê một chút.

“Có chuyện gì để nói sau.” Tô Bắc Bắc căn bản không tính toán ở trong này nói đạo lý về tiểu tam kia, hẳn hiện tại có chuyện phải làm. Đương nhiên, Tô Bắc Bắc đang đi chính là đường tới phòng thay quần áo.

Tần Nam cũng không nói cái gì, cứ như vậy bị Tô Bắc Bắc lôi kéo, tiểu thụ nếu như bị chọc nóng nảy, chính là khó đối phó.

22. Chương 22: Chính Là Muốn Cùng Một Chỗ

Vào phòng thay quần áo, câu đầu tiên Tô Bắc Bắc nói chính là: “Cởi quần áo.” Nói xong bắt đầu gỡ bỏ chiếc váy trên người, thuận tay khóa cửa phòng.

Tần Nam đại khái có thể đoán trước chuyện kế tiếp sẽ làm gì, lén lút lấy điện thoại nhắn tin cho Lí Lê Vũ, “Trong vòng một giờ, đừng cho ai đến phòng thay quần áo.”

Lí Lê Vũ cùng Trầm Đan còn đang quần quýt lấy nhau, Tần Nam gửi tin nhắn tới làm phá vỡ không khí ngọt ngào của hai người, nhưng Lí Lê Vũ vẫn mạo hiểm lấy điện thoại ra nhìn trong khi ánh mắt Trầm Đan có thể phun ra lửa. đọc tin nhắn xong, hẳn chỉ biết Tần Nam Tô Bắc Bắc khẳng định không có việc gì, vì thế lập tức gửi lại một tin nhắn với chữ “Hảo”, rồi lặng lẽ ở bên tai Trầm Đan nói, “Phòng thay quần áo có hiện trường trực tiếp, chúng ta đi xem đi!” Trầm Đan nhìn Lí Lê Vũ một cách đơn thuần, cũng hiểu được hẳn ám chỉ cái gì, vì thế hai người lén lút mò tới phòng thay quần áo.

Trong phòng thay quần áo, diễn ra một hồi tiết mục.

Tô Bắc Bắc nhìn Tần Nam đã cởi quần áo xong, cả người đột nhiên nhuễn xuống, hẳn bước từng bước nhỏ tới chỗ Tần Nam cọ cọ, giữ chặt cánh tay Tần Nam quơ quơ, cọ cọ: “Lão công ~”

Một câu kêu lên khiến cả người Tần Nam tê dại, nhưng hẳn lúc như thế này hẳn vẫn hiểu phải bảo trì phong phạm tiểu công. Nếu Tô Bắc Bắc đã đem hẳn mang tới đây, khẳng định đã không thềm để ý chuyện vừa rồi.

“Ân, làm sao”. Tần Nam giả ngu.

“Lúc này để ta ở mặt trên được không!” Tô Bắc Bắc tiếp tục làm nũng.

“Tốt.” Tần Nam sáng khoái đáp ứng.

Cuối cùng Tô Bắc Bắc mới biết được ý tứ Tần Nam để cho hẳn ở mặt trên là tư thế cưỡi ngựa, hẳn muốn

đổi ý cũng không kịp.

“Ừ... A a.. A.. Không cần a!” Tô Bắc Bắc cảm giác được chỗ tư mật hai người chặt chẽ kết hợp, không thể kìm hãm khoái cảm, cái miệng hóa thành âm thanh rên rỉ.

“Đây là trừng phạt ngươi vì đùa giỡn ta, ân.. Ân.” Tần Nam đã sớm thấy Tô Bắc Bắc mặc váy, hắn cố ý đem thanh âm nói được to ra, vì muốn Tô Bắc Bắc nghe được. Không nghĩ tới người này còn giả ngu, bằng không, người này nhất định sẽ nổi bão.

“A... Lão công... Ngươi có biết!!! A.. Ân.. Ân...” Tô Bắc Bắc khó khăn lắm mới thoát từ khoái cảm phản bác được một câu, còn cố ý làm nũng, xem ra kế hoạch phản công còn phải tiếp tục a!

“Ân? Ngươi coi như cả đời đều là thụ đi!”

“Hừ, mới không.... Ân.. Ngươi mới là thụ, TM cả nhà ngươi đều là thụ! Ân ân.... A,,, ân” Tô Bắc Bắc bị Tần Nam ra sức gây sức ép đến không chịu nổi, hắn không nói nữa, ôm Tần Nam tùy ý hắn bài bố.

Tần Nam cuối cùng nói một câu “Hiện tại ngươi là nhà của ta.” Tiêu tán trong âm thanh rên rỉ.

Hai người ngoài cửa, nghe thế khiến thần tình đỏ đậm, Trầm Đan lén lút nói câu, “Lão bà, bên cạnh còn có một phòng nghỉ, chúng ta cũng đến một lần đi!”

Lí Lê Vũ chưa bao giờ làm loại chuyện thẹn thùng này, “Được!” Vì thế hai người nhẹ nhàng bước lén lút ly khai.

Vì thế khi Tần Nam cùng Tô Bắc Bắc xong việc, nghe được thanh âm cách vách, lấy điện thoại xem lại tin nhắn, đặt một món quà tặng bọn họ, gửi tới Lí Lê Vũ cùng Trầm Đan lễ vật đám cưới hắn không tới.

Mưa mới tạnh, thần thanh khí爽, tựa hồ hết thấy đều đã xong, một cái gì mới lại bắt đầu.

“Lão bà, tuần sau chúng ta kết hôn đi!”

“Nhanh như vậy!”

“Lão bà không phải thực hâm mộ người ta đo thôi!”

“Ngươi sao mà biết.”

“Thì biết.”

“Ta đây muốn nhẫn kim cương!”

“Cho người.”

“Ừ, phải là quỳ xuống cầu hôn!”

“Lão bà là nữ a!”

“Nam.”

“Vậy thì không được.”

“Được rồi.”

“Cái này có tính là đã nhận cầu hôn?”

“Người gọi cái này là cầu hôn?”

“Nhẫn kim cương người không cần thì ta cho Phương Tố.”

“Người còn dám nhắc tới hắn!”

“Muốn hay không!”

“Được rồi, lần này đáp ứng!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tm-ca-nha-nguoi-deu-la-thu>